

Efekty uczenia się dla kierunku filologia polska

- 1. Przyporządkowanie kierunku studiów do dziedzin/y nauki i dyscyplin/y naukowych/ej lub dziedzin/y sztuki i dyscyplin/y artystycznych/ej:** kierunek przyporządkowano do dziedziny nauk humanistycznych, dyscyplin naukowych: językoznawstwo (51%), literaturoznawstwo (49%), dyscyplina naukowa wiodąca: językoznawstwo.
- 2. Profil kształcenia:** ogólnoakademicki.
- 3. Poziom kształcenia i czas trwania studiów/liczba punktów ECTS:** studia drugiego stopnia (4 semestry) – 120 ECTS.
- 4. Numer charakterystyki poziomu Polskiej Ramy Kwalifikacji – 7.**
- 5. Absolwent:** ma wszechstronne wykształcenie humanistyczne i gruntowną wiedzę z zakresu filologii polskiej, pozwalające rozumieć oraz badać zarówno dawne, jak i współczesne zjawiska i procesy literackie, językowe i kulturowe. Dysponuje wiedzą i umiejętnościami pozwalającymi na samodzielne rozwiązywanie problemów zawodowych. Potrafi w sposób krytyczny formułować i uzasadniać opinie dotyczące ważnych zagadnień w obszarze studiowanego kierunku oraz zakresu kształcenia. Jest gotów samodzielnie zdobywać wiedzę, planować projekty badawcze i rozwijać umiejętności z wykorzystaniem różnych źródeł, w tym obcojęzycznych. Jest przygotowany do prowadzenia samodzielnej i zespołowej pracy umożliwiającej rozwój naukowy i podnoszenie kwalifikacji zawodowych. Potrafi komunikować się w wybranym języku obcym na poziomie biegłości B2+ Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego Rady Europy. Po ukończeniu studiów z zakresu nauczania języka polskiego może podjąć pracę w szkołach wszystkich typów. Ukończenie kształcenia w zakresie edytorstwa tekstów daje wszechstronną wiedzę z obszaru szeroko pojętej edycji tekstów dawnych i współczesnych. Zna i rozumie zasady funkcjonowania wydawnictwa, redakcji i jest przygotowany do samodzielnej pracy przy opracowaniu edycyjnym i redakcyjnym tekstów o różnorodnej strukturze. Może podjąć pracę w wydawnictwach naukowych, redakcjach czasopism oraz instytucjach, w których ważne są profesjonalne kompetencje edytorskie. Uzyskane umiejętności, sprawności i wiedza pozwalają ponadto na pełnienie roli animatora badań literaturoznawczych i językoznawczych oraz popularyzatora tradycji i dziedzictwa kulturowego.
 - 5.1 Tytuł zawodowy nadawany absolwentom:** magister.
- 6. Wymagania ogólne:** do uzyskania kwalifikacji drugiego stopnia wymagane jest osiągnięcie wszystkich poniższych efektów uczenia się.

Kod składnika opisu charakterystyki efektów uczenia się w dziedzinie nauk humanistycznych/ dyscyplinach językoznawstwo i literaturoznawstwo	Opis charakterystyk drugiego stopnia efektów uczenia się Polskiej Ramy Kwalifikacji	Symbol efektu kierunkowego	Treść efektu kierunkowego
WIEDZA: absolwent zna i rozumie			
H/JA_P7S_WG H/LA_P7S_WG	w pogłębionym stopniu – wybrane fakty, obiekty i zjawiska oraz dotyczące ich metody i teorie wyjaśniające złożone zależności między nimi, stanowiące zaawansowaną wiedzę ogólną z zakresu dyscyplin naukowych lub artystycznych tworzących podstawy teoretyczne, uporządkowaną i podbudowaną teoretycznie wiedzę obejmującą kluczowe zagadnienia oraz wybrane zagadnienia z zakresu zaawansowanej wiedzy szczegółowej – właściwe dla programu studiów główne tendencje rozwojowe dyscyplin naukowych lub artystycznych, do których jest przyporządkowany kierunek studiów.	KA7_WG1	wielość i różnorodność stanowisk metodologicznych, teorii i szkół naukowych w językoznawstwie
		KA7_WG2	wielość i różnorodność stanowisk metodologicznych, teorii i szkół naukowych w literaturoznawstwie
		KA7_WG3	wielość i różnorodność stanowisk metodologicznych, teorii i szkół naukowych z zakresu nauczania języka polskiego lub edytorstwa tekstów
		KA7_WG4	główne tendencje rozwojowe z językoznawstwa
		KA7_WG5	główne tendencje rozwojowe z literaturoznawstwa
		KA7_WG6	konstytutywne zagadnienia z zakresu teorii i praktyki nauczania języka polskiego lub edytorstwa tekstów oraz innych dyscyplin istotnych w zakresie nauczania języka polskiego lub edytorstwa tekstów
		KA7_WG7	związki między refleksją językoznawczą i literaturoznawczą a różnorodnymi zjawiskami kulturowymi oraz wybranymi zjawiskami historycznymi
		KA7_WG8	na poziomie rozszerzonym terminologię językoznawczą i literaturoznawczą oraz używaną w innych dyscyplinach istotnych w zakresie nauczania języka polskiego lub edytorstwa tekstów
H/LA_P7S_WK H/JA_P7S_WK	fundamentalne dylematy współczesnej cywilizacji ekonomiczne, prawne, etyczne i inne uwarunkowania różnych rodzajów działalności zawodowej związanej z kierunkiem studiów, w tym zasady ochrony własności przemysłowej i prawa autorskiego	KA7_WK1	podstawowe pojęcia i zasady z zakresu prawa autorskiego, ochrony własności intelektualnej i przemysłowej w Polsce i Unii Europejskiej
		KA7_WK2	organizację, podstawy prawne, aspekty ekonomiczne i etyczne funkcjonowania i rozwoju instytucji edukacyjnych i/lub wydawniczych
		KA7_WK3	metodykę wykonywania zadań, normy, procedury i dobre praktyki stosowane w wybranym obszarze działalności zawodowej

	podstawowe zasady tworzenia i rozwoju różnych form przedsiębiorczości	KA7_WK4	podstawowe pojęcia i zasady z zakresu bhp, ergonomii, przedsiębiorczości, etykiety, znaczenie aktywności fizycznej na co dzień
UMIEJĘTNOŚCI: absolwent potrafi			
H/JA_P7S_UW H/LA_P7S_UW	<p>wykorzystywać posiadaną wiedzę - formułować i rozwiązywać złożone i nietypowe problemy oraz innowacyjnie wykonywać zadania w nieprzewidywalnych warunkach przez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - właściwy dobór źródeł i informacji z nich pochodzących, dokonywanie oceny, krytycznej analizy, syntezy, twórczej interpretacji i prezentacji tych informacji, - dobór oraz stosowanie właściwych metod i narzędzi, w tym zaawansowanych technik informacyjno-komunikacyjnych, - przystosowanie istniejących lub opracowanie nowych metod i narzędzi, - formułować i testować hipotezy związane z prostymi problemami badawczymi 	KA7_UW1	formułować w sposób krytyczny i uzasadniać hipotezy badawcze i opinie dotyczące zagadnień w obszarze studiowanego kierunku oraz zakresu
		KA7_UW2	wszechstronnie i swobodnie operować informacjami ze źródeł pisanych i elektronicznych; pozyskiwać i selekcjonować informacje z zasobów Internetu i baz danych; gromadzić informacje bibliograficzne; sporządzać opisy bibliograficzne i bibliografie załącznikowe
		KA7_UW3	wykorzystywać wiedzę językoznawczą i literaturoznawczą oraz z zakresu nauczania języka polskiego lub edytorstwa tekstu i/lub innych zakresów wiedzy istotnych dla filologii polskiej w rozwiązywaniu problemów badawczych i/lub zawodowych
		KA7_UW4	wykrywać złożone zależności między refleksją językoznawczą i/lub literaturoznawczą a procesami społecznymi i kulturowymi; integrować wiedzę, kompetencje i doświadczenie z różnych dyscyplin powiązanych z wybranym kierunkiem i zakresem
		KA7_UW5	właściwie dobierać i stosować zaawansowane narzędzia wyszukiwawcze oraz zaawansowane techniki informacyjno-komunikacyjne lub/i opracowywać nowe metody i narzędzia przydatne w pracy badawczej lub/i działalności zawodowej
H/JA_P7S_UK H/LA_P7S_UK	<p>komunikować się na tematy specjalistyczne ze zróżnicowanymi kręgami odbiorców</p> <p>prowadzić debatę</p> <p>posługiwać się językiem obcym na poziomie B2+ Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego oraz specjalistyczną terminologią</p>	KA7_UK1	konfrontować, oceniać oraz przedstawiać tezy i informacje pochodzące z różnych źródeł lub/i opracowane przez siebie; prowadzić i analizować komunikację na tematy specjalistyczne, w tym w zakresie nauczania języka polskiego lub edytorstwa tekstów
		KA7_UK2	uczestniczyć czynnie w debatach różnego typu, prezentować i oceniać stanowiska, komunikować się w różnych typach sytuacji i z różnymi interlokutorami, stosując odpowiednie środki językowe
		KA7_UK3	samodzielnie tworzyć i przedstawiać oraz analizować i interpretować różne typy tekstów i form językowych; przygotowywać i prezentować różnego rodzaju wypowiedzi pisemne i ustne, zarówno w języku ojczystym i/lub wybranym języku obcym na poziomie B2+

		KA7_UK4	poprawnie i stosownie posługiwać się poznaną terminologią z zakresu literaturoznawstwa i językoznawstwa, w zakresie nauczania języka polskiego lub edytorstwa tekstów – w języku polskim i/lub wybranym języku obcym
H/JA_P7S_UO H/LA_P7S_UO	kierować pracą zespołu	KA7_UO1	pełnić rolę lidera, planować i organizować pracę własną i zespołową, dbając o jej jakość i przejmując odpowiedzialność za jej rezultaty
	współdziałać z innymi osobami w ramach prac zespołowych i podejmować wiodącą rolę w zespołach	KA7_UO2	kierować innymi osobami w ramach prac zespołowych, bazując na stosownych do zakresu współdziałania kompetencjach, dostosowując swoje działania do obowiązującej sytuacji prawnej i społecznej oraz specyfiki grupy
		KA7_UO3	podejmować współpracę z innymi osobami, właściwie dobierając tematykę, metody i cele działań w zakresie nauczania języka polskiego lub edytorstwa tekstów
H/JA_P7S_UU H/LA_P7S_UU	samodzielnie planować i realizować własne uczenie się przez całe życie i ukierunkowywać innych w tym zakresie	KA7_UU1	samodzielnie zdobywać i poszerzać wiedzę oraz umiejętności w wybranym zakresie oraz inspirować innych do działań na rzecz uczenia się przez całe życie
		KA7_UU2	planować i realizować własny rozwój zawodowy, pogłębiając kompetencje filologiczne w wybranym zakresie
KOMPETENCJE SPOŁECZNE: absolwent jest gotów do			
H/JA_P7S_KK H/LA_P7S_KK	krytycznej oceny posiadanej wiedzy i odbieranych treści	KA7_KK1	krytycznej oceny poziomu swojej wiedzy w zakresie dyscyplin, do których przyporządkowany jest kierunek studiów oraz oceny własnych kompetencji i doskonalenia umiejętności z wybranych zakresów
	uznawania znaczenia wiedzy w rozwiązywaniu problemów poznawczych i praktycznych oraz zasięgania opinii ekspertów w przypadku trudności z samodzielnym rozwiązaniem problemu	KA7_KK2	konsultowania się z ekspertami, by efektywnie rozwiązywać problemy badawcze i praktyczne
H/JA_P7S_KO H/LA_P7S_KO	wypełniania zobowiązań społecznych, inspirowania i organizowania działalności na rzecz środowiska społecznego	KA7_KO1	uczestniczenia w życiu społecznym i kulturalnym oraz popularyzacji wiedzy z zakresu języka, literatury i kultury polskiej; uczestniczenia w działaniach na rzecz zachowania dziedzictwa kulturowego regionu, kraju, Europy
	inicjowania działań na rzecz interesu publicznego	KA7_KO2	podejmowania wyzwań zawodowych w reakcji na zmieniające się potrzeby rynku pracy
	myślenia i działania w sposób przedsiębiorczy	KA7_KO3	rozpoznawania specyfiki danego środowiska społecznego i podejmowania przedsiębiorczych działań na rzecz jego dobra

H/JA_P7S_KR H/LA_P7S_KR	odpowiedzialnego pełnienia ról zawodowych, z uwzględnieniem zmieniających się potrzeb społecznych, w tym: <ul style="list-style-type: none"> – rozwijania dorobku zawodu, – podtrzymywania etosu zawodu, – przestrzegania i rozwijania zasad etyki zawodowej oraz działania na rzecz przestrzegania tych zasad 	KA7_KR1	przestrzegania uniwersalnych zasad i norm etycznych w działalności zawodowej, kierując się szacunkiem dla każdego człowieka
		KA7_KR2	odpowiedzialnego wykonywania pracy, projektowania, podejmowania i inicjowania działań zawodowych, uwzględniających dynamikę zmian społecznych;
		KA7_KR3	rozumienia znaczenia refleksji humanistycznej dla formowania się i jakości relacji społecznych oraz rozwijania dorobku zawodu

7. Objasnienie oznaczeń:

Objasnienie oznaczeń kodu składnika opisu w dziedzinie i dyscyplinie naukowej oraz artystycznej

- H/JA_P7S – charakterystyki drugiego stopnia w dziedzinie nauk humanistycznych/dyscyplinie językoznawstwo dla studiów drugiego stopnia o profilu ogólnoakademickim
- H/LA_P7S – charakterystyki drugiego stopnia w dziedzinie nauk humanistycznych/dyscyplinie literaturoznawstwo dla studiów drugiego stopnia o profilu ogólnoakademickim

Objasnienia oznaczeń komponentów efektów uczenia się wspólne dla opisu symbolu efektu uczenia się oraz kodu składnika opisu w dziedzinie nauki i dyscyplinie naukowej oraz artystycznej

W	– kategoria wiedzy, w tym:
G(po W)	– podkategoria zakres i głębia ,
K(po W)	– podkategoria kontekst ,
U	– kategoria umiejętności, w tym:
W(po U)	– podkategoria w zakresie wykorzystanie wiedzy ,
K(po U)	– podkategoria w zakresie komunikowanie się ,
O(po U)	– podkategoria w zakresie organizacja pracy ,
U(po U)	– podkategoria w zakresie uczenie się .
K (po podkreślniku)	– kategoria kompetencji społecznych, w tym:
K (po K po podkreślniku)	– podkategoria w zakresie ocena ,
O (po K po podkreślniku)	– podkategoria w zakresie odpowiedzialność ,
R (po K po podkreślniku)	– podkategoria w zakresie rola zawodowa .
01, 02, 03 i kolejne	– numer efektu uczenia się

Objasnienia oznaczeń symbolu efektu kierunkowego

- K (przed podkreślnikiem) – kierunkowe efekty uczenia się
- A (przed podkreślnikiem) – profil ogólnoakademicki
- 7 – studia drugiego stopnia

8. Oznaczenia dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz artystycznych

Lp.	Dziedzina nauki/sztuki/ symbol kodu	Dyscyplina naukowa/artystyczna/ symbol kodu
1	Dziedzina nauk humanistycznych/ H	1) archeologia/ A
		2) filozofia/ F
		3) historia/ H
		4) językoznawstwo/ J
		5) literaturoznawstwo/ L
		6) nauki o kulturze i religii/ KR
		7) nauki o sztuce/ NSz
2	Dziedzina nauk inżynieryjno- technicznych/ IT	1) architektura i urbanistyka/ AU
		2) automatyka, elektronika i elektrotechnika/ AE
		3) informatyka techniczna i telekomunikacja/ IT
		4) inżynieria biomedyczna/ IB
		5) inżynieria chemiczna/ IC
		6) inżynieria lądowa i transport/ IL
		7) inżynieria materiałowa/ IM
		8) inżynieria mechaniczna/ IMC
		9) inżynieria środowiska, górnictwo i energetyka/ ISG
3	Dziedzina nauk medycznych i nauk o zdrowiu/ M	1) nauki farmaceutyczne/ NF
		2) nauki medyczne/ NM
		3) nauki o kulturze fizycznej/ NKF
		4) nauki o zdrowiu/ NZ
4	Dziedzina nauk rolniczych/ R	1) nauki leśne/ NL
		2) rolnictwo i ogrodnictwo/ RO
		3) technologia żywności i żywienia/ TZ
		4) weterynaria/ W
		5) zootechnika i rybactwo/ ZR
5	Dziedzina nauk społecznych/ S	1) ekonomia i finanse/ EF
		2) geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna/ GEP
		3) nauki o bezpieczeństwie/ NB
		4) nauki o komunikacji społecznej i mediach/ NKS
		5) nauki o polityce i administracji/ NPA
		6) nauki o zarządzaniu i jakości/ NZJ
		7) nauki prawne/ NP.
		8) nauki socjologiczne/ NS
		9) pedagogika/ P
		10) prawo kanoniczne/ PK
		11) psychologia/ PS
6	Dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych/ XP	1) astronomia/ AS
		2) informatyka/ I
		3) matematyka/ MT
		4) nauki biologiczne/ NBL
		5) nauki chemiczne/ NC
		6) nauki fizyczne/ NF

		7) nauki o Ziemi i środowisku/ NZ
7	Dziedzina nauk teologicznych/ TL	1) nauki teologiczne/ NT
8	Dziedzina sztuki/ SZ	1) sztuki filmowe i teatralne/ SFT
		2) sztuki muzyczne/ SM
		3) sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki/ SP

TREŚCI KSZTAŁCENIA

Kierunek studiów: filologia polska

Poziom studiów: studia drugiego stopnia

Profil kształcenia: ogólnoakademicki

Forma studiów: stacjonarne

Wymiar kształcenia: 4 semestry

Liczba punktów ECTS konieczna do ukończenia studiów: 120 punktów ECTS

Tytuł zawodowy nadawany absolwentom: magister

CHARAKTERYSTYKA TREŚCI KSZTAŁCENIA – GRUPY TREŚCI

I. WYMAGANIA OGÓLNE

1. Warsztat językowy

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych, pozwalających studentom na rozumienie, tłumaczenie i posługiwanie się leksyką specjalistyczną z zakresu danego kierunku studiów na poziomie B2+.

Treści merytoryczne: wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego umożliwiającego przygotowanie do komunikacji w języku obcym w zakresie tematycznym dotyczącym wybranych elementów języka specjalistycznego; analiza tekstów naukowych i dyskusja, rozwiązywanie zadań i ćwiczeń językowych, tłumaczenie tekstów; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) i typów zadań pozwalających na uwzględnienie w procesie nauczania indywidualnych uzdolnień i cech charakteru studentów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę niezbędną do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zawierających leksykę specjalistyczną z zakresu danego kierunku studiów, zgodnie z tabelą wymagań dla poziomu B2+ ESOKJ i proporcjonalnie do przewidzianej liczby godzin kursu; problemy aktualnie prezentowane w obcojęzycznej literaturze kierunkowej.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się terminologią specjalistyczną, w zakresie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych właściwych dla studiowanego kierunku studiów, zabierać głos w dyskusji lub debacie naukowej, przedstawiać własne argumenty i opinie, zadawać pytania, polemizować z argumentami innych rozmówców; tłumaczyć teksty specjalistyczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zrozumienia wagi znajomości języka obcego jako jednego z języków konferencyjnych oraz elementu pozwalającego na zajęcie lepszej pozycji w warunkach rosnącej konkurencji na rynku pracy; uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

2. Technologie informacyjne w naukach humanistycznych

Cel kształcenia: biegłość w obsłudze edytora MC Word; elementarna znajomość elektronicznych zasobów i źródeł, takich jak: słowniki, korpusy tekstów, repozytoria cyfrowe, bazy danych; rozbudzenie postawy badawczej.

Treści merytoryczne: modyfikacja i tworzenie stylów edycyjnych; tworzenie elektronicznych zakładki i odsyłaczy; projektowanie dowolnego spisu (treści, ilustracji); podstawowe narzędzia obsługi korpusów tekstów (konkordancje, kolokacje); systemy wyszukiwania danych w wybranych słownikach elektronicznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): narzędzia wyszukiwawcze ukierunkowane na wiedzę i źródła filologiczne, podstawowe pojęcia i zasady z zakresu ochrony własności przemysłowej i intelektualnej oraz zasady publikacji tekstów naukowych.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, analizować, integrować i selekcjonować informacje z wykorzystaniem źródeł elektronicznych, samodzielnie zdobywać potrzebne informacje i poszerzać umiejętności badawcze oraz edytować tekst naukowy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): krytycznej oceny swojej pracy, określenia priorytetów, służących realizacji określonego zadania zawodowego, poszanowania własności intelektualnej i przemysłowej, pracy w grupie oraz indywidualnej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

3. Przedmiot do wyboru I

Komunikacja wizualna

Cel kształcenia: wprowadzenie w problematykę komunikacji wizualnej ze szczególnym uwzględnieniem funkcji obrazu w różnych typach przekazów i jako przedmiotu analiz lingwistycznych i literaturoznawczych; nabycie wiedzy i umiejętności analizy procesów komunikacji wizualnej z perspektywy nadawców i odbiorców.

Treści merytoryczne: komunikacyjna, kulturotwórcza i społeczna rola języka wizualności; zwrot wizualny we współczesnej kulturze; historia i ewolucja komunikacji wizualnej; wybrane techniki analizy przekazów wizualnych; zastosowanie komunikatów wizualnych w zakresie nauk humanistycznych; materiały wizualne jako pomoc w pracy badawczej i działalności zawodowej, w tym wizualne bazy danych; metody badań wizualnych; obszary i tryby wizualnego wywierania wpływu; wizualność a interakcje społeczne; trendy rozwojowe w technologiach wizualnych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rolę języka wizualności w kształtowaniu się kultury w aspekcie diachronicznym i synchronicznym; wpływ wizualności na komunikację społeczną i przekazy medialne; uwarunkowania i konsekwencje procesów komunikacji wizualnej; zasady i techniki tworzenia różnych typów komunikatów wizualnych.

Umiejętności (potrafi): opisywać i analizować różne typy komunikatów wizualnych z wykorzystaniem różnych metod badawczych; wykorzystywać odpowiednio dobrane przekazy wizualne w pracy badawczej i działalności zawodowej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego postrzegania różnych wymiarów i uwarunkowań społecznych komunikacji wizualnej; przestrzegania prawnych i etycznych zasad projektowania i wykorzystywania komunikatów wizualnych.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

Komunikacja marketingowa

Cel kształcenia: zapoznanie z możliwościami wykorzystania komunikacji marketingowej jako formy promocji i wsparcia w działalności zawodowej, analiza dobrych i złych przykładów działań tego typu oraz kształcenie umiejętności budowania dobrych jakościowo przekazów marketingowych.

Treści merytoryczne: analiza dobrych i złych przykładów obrazujących dwa podstawowe aspekty zarządzania marketingowego, czyli: zarządzanie marką firmy/specjalisty i zarządzanie komunikacją. Kształcenie umiejętności budowania wartościowych i pozytywnie oddziałujących perswazyjnie komunikatów marketingowych odnoszących się do działalności zawodowej, ze szczególnym uwzględnieniem nauk humanistycznych. Sposoby i przejawy zarządzania dialogiem firmy lub osoby prowadzącej działalność gospodarczą/pracownika określonej firmy z otoczeniem rynkowym i różnymi kategoriami odbiorców. Wykorzystywanie różnych typów mediów w komunikacji marketingowej. Strategie perswazyjne i reklamowe w marketingu. Marka osobista. Sytuacje kryzysowe i sposoby ich rozwiązywania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową wiedzę z zakresu komunikacji marketingowej; strategię i techniki wykorzystywane w marketingu firmowym i personalnym; zasady i środki budowania wizerunku firm i osób.

Umiejętności (potrafi): dokonać analizy różnych typów strategii marketingowych, stosowanych w promocji firm i produktów oraz autopromocji zawodowej; ocenić jakość i potencjalną siłę oddziaływania marketingowego różnorodnych przekazów, używanych w relacjach interpersonalnych i komunikacji medialnie zapośredniczonej; utworzyć wartościowy pod względem merytorycznym i perswazyjnym komunikat nacechowany marketingowo.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, rozwoju osobistego i profesjonalnego, dbałości o dobry wizerunek osobisty i wykonywanej profesji.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

4. Przedmiot do wyboru III

Podstawy komunikacji społecznej

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi definicjami i terminami z zakresu komunikacji społecznej; zaprezentowanie najważniejszych szkół i perspektyw badawczych.

Treści merytoryczne: podstawowe pojęcia i terminy z zakresu nauki o komunikacji; szkoły i modele w nauce o komunikacji; komunikacja na różnych poziomach, ze szczególnym uwzględnieniem komunikacji interpersonalnej i masowej; perswazja w komunikacji; reklama jako komunikat; komunikowanie publiczne i polityczne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia, terminy i podstawowe założenia badawcze z zakresu nauki o komunikowaniu; reguły komunikowania perswazyjnego.

Umiejętności (potrafi): komunikować się skutecznie w różnych sytuacjach oraz z różnymi kategoriami odbiorców.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania i oceny roli mediów we współczesnym świecie i właściwego pozycjonowania przekazów medialnych.

Formy prowadzenia zajęć: wykład.

Miłość i erotyzm w kulturze

Cel kształcenia: poszerzenie wiedzy dotyczącej wielorakich sposobów ujmowania w dziejach kultury polskiej i światowej tematyki miłosno-erotycznej, uwarunkowanych przemianami mentalnymi, społecznymi, kulturowymi i obyczajowymi, uświadomienie złożoności symboliki związanej z tą tematyką i jej źródeł.

Treści merytoryczne: definicje erotyzmu, miłości, seksualności, prezentacja problematyki związanej ze sposobami funkcjonowania w kulturze polskiej i światowej tematyki miłosno-erotyczną. Przedstawienie zróżnicowanej symboliki, wielości ujęć formalnych, wskazanie na przyczyny i artystyczne konsekwencje ewolucji w dziedzinie pojmowania zagadnień związanych z tym uniwersalnym i ważnymi dla każdej kultury tematem.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię istotną dla opisu zjawisk objętych tematem wykładu, uwarunkowania decydujące o sposobie ujęcia tematyki miłosno-erotycznej w szeroko pojętej twórczości artystycznej człowieka (zwłaszcza literackiej) oraz preferowane środki wyrazu artystycznego, służące realizacji treści miłosno-erotycznej.

Umiejętności (potrafi): zinterpretować złożone zależności między przemianami obyczajowymi i mentalnymi zachodzącymi na przestrzeni wieków w kulturze polskiej i światowej, a sposobem prezentacji problematyki miłosno-erotycznej w twórczości artystycznej (zwłaszcza literackiej); rozróżniać różne konwencje literatury miłosno-erotycznej, znamienne dla danej epoki.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): właściwego odbioru i interpretacji różnych wytworów kultury.

Formy prowadzenia zajęć: wykład.

II. GRUPA TREŚCI PODSTAWOWYCH

1. Teoria kultury

Cel kształcenia: zapoznanie z teoretyczną refleksją nad kulturą i najważniejszymi teoriami kultury.

Treści merytoryczne:

Wykłady – pojmowanie kultury, namysł nad zjawiskiem, źródła antyczne, etymologia terminu, definicje kultury w polskiej humanistyce, kultura a cywilizacja; podstawowe teorie kultury: funkcjonalizm, strukturalizm, semiotyka, szkoła frankfurcka; kultura masowa, makdonaldyzacja kultury, zjawisko globalizacji kultury, globalizacja a narody i „małej ojczyzny”, etniczność a wielokulturowość, kultura ponowoczesna.

Ćwiczenia – refleksja nad kulturą, podstawowe pojęcia, kultura symboliczna i mityczna, symbol i rytuał w kulturze, czas i przestrzeń i ich symbolika w kulturze, rytuały przejścia, psychoanalityczna wizja kultury, koncepcja archetypów C.G. Junga, strukturalizm, kultura i mit, znak i symbol.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe kryteria wyodrębnienia nauk o kulturze, podstawowe pojęcia z teorii kultury; podstawowe teorie kultury: funkcjonalizm, strukturalizm, semiotyka, szkoła frankfurcka; istotę kultury masowej, zjawisko makdonaldyzacji kultury, pojęcie globalizacji, różnicę między społeczeństwem globalnym, narodem i wspólnotą „małej ojczyzny”, specyfikę społeczeństwa wielokulturowego; definicje kultury ponowoczesnej, symbolicznej i mitycznej; rytuał w kulturze, podstawowe znaczenia symboliczne czasu i przestrzeni, definicję rytuału przejścia; psychoanalityczną koncepcję kultury, pojęcie archetypu, założenia strukturalizmu w pojmowaniu kultury, różnicę między znakiem a symbolem.

Umiejętności (potrafi): rozróżnić pojęcia cywilizacji i kultury oraz koncepcje kultury; analizować stan kultury współczesnej; określić istotę wybranych teorii kultury: funkcjonalizm, strukturalizm, semiotyka, szkoła frankfurcka; dostrzec przejawy kultury masowej we współczesności, wskazać konsekwencje globalizacji; wyjaśnić, na czym polega różnica między społeczeństwem globalnym, narodem i wspólnotą „małej ojczyzny”, wskazać problemy społeczeństwa wielokulturowego, określić znaczenie rytuału w kulturze, podać znaczenia symboliczne czasu i przestrzeni, zdefiniować rytuał przejścia; wyjaśnić, na czym polega psychoanalityczna koncepcja kultury oraz koncepcja archetypu; zdefiniować kulturę przy pomocy strukturalizmu, odróżnić znak od symbolu.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzeżenia dynamiki rzeczywistości kulturowej; świadomego i krytycznego uczestnictwa w kulturze współczesnej oraz jej współtworzenia.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

2. Warsztat badacza literatury

Cel kształcenia: przygotowanie do prowadzenia badań literaturoznawczych, zaznajomienie z etapami realizowania dociekań naukowych, umiejętnością wyznaczania horyzontów badawczych, metodami poszukiwania i kompletowania materiałów do badań, prezentacją wyników badań w formie pisemnej (komunikat, artykuł, rozprawa). Poznanie struktury i języka tekstu naukowego oraz redakcji jego poszczególnych części.

Treści merytoryczne: zajęcia obejmują zagadnienia związane z precyzowaniem celu badawczego, zakresu tematycznego, zasięgu chronologicznego i terytorialnego pracy naukowej, jej idei przewodniej. Dotyczą umiejętności formułowania pytań badawczych i założeń metodologicznych, tworzenia planu (harmonogramu) postępowania badawczego. Wyjaśniają sposoby szukania materiałów (bibliografie drukowane i elektroniczne, katalogi biblioteczne online, katalogi-wyszukiwarki uniwersalne, bazy adresów internetowych, biblioteki cyfrowe i serwisy z publikacjami cyfrowymi, usługi świadczone w Bibliotece

Narodowej i bibliotekach naukowych – informacja naukowa i wypożyczalnia międzybiblioteczna). Pozwalają scharakteryzować strukturę rozprawy naukowej. Uczą podziału wypowiedzi na części, rozdziały, podrozdziały. Poruszają kwestie redagowania stron tytułowych, tworzenia wstępu, zakończenia, aneksu, bibliografii załącznikowej, cytatów, przypisów, ilustracji (materiałów dokumentacyjnych) i ich spisu, indeksu nazw osobowych i indeksu utworów literackich. Podejmują problematykę opisu bibliograficznego wydawnictw zwartych i ciągłych, piśmienniczych i elektronicznych. Wyjaśniają zasady transliteracji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady prowadzenia badań naukowych; zasady prezentacji wyników badań w formie pisemnej.

Umiejętności (potrafi): określać cel dociekań naukowych; wyszukiwać i selekcionować materiał badawczy (źródła i opracowania); redagować pisemną pracę naukową.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): popularyzowania wiedzy naukowej w kontaktach społecznych; doskonalenia własnych umiejętności badawczych; otwartości na zmiany zachodzące w nauce.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

3. Warsztat badacza języka

Cel kształcenia: przygotowanie do refleksji metajęzykoznawczej – krytycznej analizy tekstu naukowego; zapoznanie z zaawansowaną analizą tekstu źródłowego; przygotowanie do samodzielnej pracy badawczej na poziomie studiów II stopnia i pogłębionej pracy z tekstem naukowym.

Treści merytoryczne: wokół tekstu naukowego: siatka terminologiczna jako wykładnik tekstu naukowego, problematyka spójności tekstu w aspekcie zaawansowanym, typy tekstów naukowych, analiza wybranych recenzji prac językoznawczych i wybranych artykułów naukowych; wokół tekstu źródłowego: praca z tekstem historycznym i współczesnym – warsztat synchronika i diachronika, pozyskiwanie/tworzenie bazy materiałowej, rola korpusów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): znaczenie systemu terminologicznego w pracy naukowej, zasady tworzenia i interpretacji tekstu naukowego, typy (gatunki) tekstów naukowych, zasady pracy z tekstem źródłowym.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać i scharakteryzować typ tekstu naukowego, wykazać się zaawansowanymi umiejętnościami krytycznej analizy tekstu, pracować z tekstem źródłowym, tworzyć bazę materiałową (przykładową) dla potrzeb pracy badawczej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności; pogłębiania świadomości językowej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4. Zagadnienia współczesnej humanistyki

Cel kształcenia: wskazanie najważniejszych problemów humanistyki we współczesności oraz namysł nad możliwymi sposobami wyjścia z kryzysu.

Treści merytoryczne: koniec człowieka jako koniec humanistyki. Obrona kultury humanistycznej. Źródła tożsamości nowoczesnej. Schyłek indywidualizmu. Wykorzenienie. Odczarowanie. Obcość. Pokusa tworzenia samego siebie. Nowy model życia prywatnego. Resentyment. Przemoc. Przemoc symboliczna.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): kryzys humanistyki, argumentację związaną z obroną kultury humanistycznej, pojęcie tożsamości narracyjnej, kulturowe źródła tożsamości nowoczesnej, pojęcie indywidualizmu i przyczyny kryzysu indywidualizmu, ideę wykorzenienia i odczarowania, pojęcie obcego i obcości, zjawiska odnoszące się do przemiany modelu życia prywatnego człowieka współczesności, pojęcie resentymentu i przemocy symbolicznej.

Umiejętności (potrafi): wskazać źródła kryzysu humanistyki, uzasadnić możliwość obrony

kultury humanistycznej, wymienić źródła kryzysu indywidualizmu, wyjaśnić kulturowe źródła wykorzenienia i odczarowania, wyjaśnić mechanizmy wyobcowania i alienacji obcego, dokonać rozróżnienia między narracją jako opowieścią a narracją jako funkcją rozumienia, powiązać przyczynowo kulturę współczesną z kulturą romantyczną, powiązać kryzys humanistyki z przemianą współczesnego modelu życia prywatnego, wskazać przykłady resentymentu i przemocy symbolicznej we współczesności.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podjęcia obrony kultury humanistycznej oraz ustalenia granic redefiniowania tradycji.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

III. GRUPA TREŚCI KIERUNKOWYCH

1. Nurty i style literacko-artystyczne I

Cel kształcenia: poszerzenie i pogłębienie wiedzy dotyczącej najważniejszych zjawisk kształtujących kulturę polską od jej początków do XIX w. ze szczególnym uwzględnieniem literatury, scharakteryzowanie uwarunkowań ideowych i artystycznych wpływających zarówno na wytwory słowa, jak i innych sztuk, które funkcjonowały we wskazanym czasie w ramach dominujących stylów i nurtów artystycznych.

Treści merytoryczne:

Wykłady: uszczegółowienie i pogłębienie wiedzy dotyczącej całokształtu zjawisk artystycznych (nurtów i stylów) i ideowych istniejących w kulturze od średniowiecza do XIX stulecia, a wpływających na literaturę i kulturę późniejszych stuleci. Wykłady ujmują i osadzają poszczególne literackie zjawiska na szerokim tle kultury europejskiej, wskazują na kwestie nieomawiane w ramach kursu historii literatury na stopniu I lub ukazują je w innym kontekście (np. zjawisko klasycyzmu nie tylko jako prądu oświecenia, problematyka manieryzmu i jego zazębień z barokiem itp., zagadnienie autotematyzmu, symboliki i alegoryczności).

Ćwiczenia: koncentrowanie się na analizie i interpretacji tekstów literackich (w powiązaniu z tendencjami charakterystycznymi także dla sztuki), pozwalających na identyfikowanie, rozpoznawanie, charakteryzowanie cech definiujących nurty i style literacko-artystyczne, rozpięte między średniowieczem a I połową XIX wieku.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): w sposób pogłębiony istotne cechy prądów artystyczno-literackich (od wieku średniowiecza do XIX wieku), nurty artystyczne, różnice i podobieństwa w poszczególnych realizacjach artystycznych, europejskie konteksty omawianych zjawisk.

Umiejętności (potrafi): definiować prądy artystyczno-literackie, wskazywać na ogół tendencji ideowych, które legły u podstaw ich wykształcenia, analizować i interpretować teksty literackie pod kątem realizacji poetyki poszczególnych prądów artystycznych., wydobywać ważne motywy, topoty, uzasadniać ich obecność i interpretować w sposób pogłębiony artystyczne funkcje poszczególnych literackich rozwiązań, a także ich uwarunkowania (np. społeczne, psychologiczne, kulturowe).

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pogłębionego odbioru zjawisk kultury, mających rozmaite realizacje: artystyczne czy literackie, doceniania znaczenia dziedzictwa kulturowego Europy w kształtowaniu się kultury polskiej.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

2. Nurty i style literacko-artystyczne II

Cel kształcenia: zapoznanie się z najważniejszymi zjawiskami kształtującymi kulturę europejską od przełomu wieków XIX i XX do czasów współczesnych. ze szczególnym uwzględnieniem literatury, scharakteryzowanie uwarunkowań ideowych i artystycznych wpływających zarówno na wytwory słowa, jak i innych sztuk, które funkcjonowały we wskazanym okresie w ramach dominujących stylów i nurtów artystycznych.

Treści merytoryczne: analiza i interpretacja tekstów kultury (ze szczególnym uwzględnieniem

literatury), pozwalająca na identyfikowanie, rozpoznawanie, charakteryzowanie cech definiujących prądy literacko-artystyczne dominujących w XX wieku. Uszczegółowienie i pogłębienie wiedzy dotyczącej całokształtu zjawisk artystycznych (nurtów i stylów) i ideowych, mających miejsce w wieku XX. Omawiane zjawiska osadzone są na szerokim tle kultury europejskiej, dając możliwość skonfrontowania postaw programowych reprezentowanych przez poszczególnych autorów i grupy z ich realizacją artystyczną i literacką.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): cechy nurtów i stylów artystyczno-literackich dominujących w XX wieku; różnice oraz podobieństwa między nimi; czołowych reprezentantów; podłoże zachodzących przemian.

Umiejętności (potrafi): definiować prądy, nurty i style artystyczno-literackie obecne w kulturze XX wieku, analizować i interpretować teksty literackie oraz inne teksty kultury; wskazywać kontynuację niektórych tendencji artystycznych we współczesności; określić przynależność tekstu kultury do określonego kierunku, scharakteryzować jego poetykę, podać właściwości artystycznej struktury tekstu kultury.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): krytycznego odbioru zjawisk znamienych dla kultury XX wieku, pogłębiania własnej kompetencji kulturowej poprzez umiejętność identyfikacji artystycznych zjawisk i ich ocenę.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

3. Wybrane zagadnienia analizy dzieła literackiego

Cel kształcenia: doskonalenie umiejętności analizy i interpretacji tekstów literackich z wykorzystaniem zarówno wiedzy teoretyczno- i historycznoliterackiej, jak i humanistycznej. Patrzenie na tekst w mikro i makro skali, wielokontekstowo oraz w perspektywie komparatystycznej.

Treści merytoryczne: analizowanie i interpretacja tekstów literackich zróżnicowanych genologicznie i pochodzących zarówno z literatury epok dawniejszych, jak i okresu współczesnego, za pomocą nowych kategorii i metod; poszerzanie metod badawczych i stosowanie ich zgodnie z charakterem interpretowanego utworu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody analizy i interpretacji dzieł literackich, które korzystają z nowszych i najnowszych ustaleń metodologicznych.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się literaturoznawczą terminologią przy opisie dzieła literackiego, wskazać i objaśnić warstwy dzieła literackie w powiązaniu z kulturą.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): publicznego przedstawiania wyników dociekań analityczno-interpretacyjnych oraz znajdowania argumentów przemawiających za słusnością tezy interpretacyjnej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4. Wybrane zagadnienia gramatyki języka polskiego

Cel kształcenia: zapoznanie z zagadnieniami gramatycznymi współczesnego języka polskiego na poziomie zaawansowanym; rozwijanie wiedzy i świadomości gramatycznej studentów; wskazanie tendencji i problemów w opisie fonologicznym, morfologicznym i składniowym języka polskiego; przygotowanie do analizy gramatycznej na poziomie zaawansowanym w ścisłym powiązaniu z wyborem metodologii opisu.

Treści merytoryczne: tendencje fonetyczno-fonologiczne, słowotwórcze, fleksyjne, składniowe współczesnej polszczyzny i związane z nimi problemy opisu (ze szczególnym uwzględnieniem następujących zagadnień: tendencje wymawianiowe i ich fonologiczne konsekwencje, hybrydyzacja w słowotwórstwie, kategoria rodzaju męskożywotnego i jej paradygmatyczne wykładniki; problemy w opisie kategorii aspektu); klasyfikacje gramatyczne leksemów – zagadnienia problemowe (z uwzględnieniem relacji: jednostki z poziomu przedmiotowego vs.

jednostki z poziomu metajęzykowego); problemy w wyodrębnianiu i opisie gramatycznym (zwłaszcza składniowym) jednostek wielowyrzowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię gramatyczną na poziomie zaawansowanym; tendencje rozwojowe współczesnej polszczyzny (z odniesieniem do poszczególnych podsystemów języka); różne (co najmniej dwie) klasyfikacje leksemów, możliwe kryteria i problemy w wyodrębnianiu i charakteryzowaniu jednostek o różnym stopniu wewnętrznej złożoności; głębokie związki przyjmowanych rozwiązań z metodologią opisu.

Umiejętności (potrafi): wykazać się zaawansowanymi umiejętnościami analitycznymi z zakresu gramatyki języka polskiego (szczególnie morfologii i składni); wyodrębnić (zidentyfikować) jednostki z różnych poziomów (podsystemów) i o różnym stopniu wewnętrznej złożoności oraz samodzielnie dokonać ich opisu; zauważać i analizować zmiany we współczesnym języku w odniesieniu do poszczególnych podsystemów; problemowo analizować klasyfikacje gramatyczne jednostek.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności; dbałości o język i pogłębiania świadomości językowej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

5. Metodologia badań literackich I

Cel kształcenia: wiedza dotycząca metodologii badań literackich i kształtowanie kompetencji mających na celu określenie własnej postawy badawczej.

Treści merytoryczne: systematyzacja wiedzy uzyskanej na wykładach dotyczącej głównych tendencji i kierunków badawczych w metodologii badań literackich, dzieje i przeobrażenia metodologii badań literackich; przegląd, omówienie i krytyczna analiza głównych kierunków i tendencji występujących w teorii i metodologii badań literatury od tradycji antycznej po wiedzę współczesną. m.in. paradygmat starożytny (klasyczo-humanistyczny), historyzm i genetyzm, przełom antypozytywistyczny, hermeneutyka, semiotyka, fenomenologia, strukturalizm, poststrukturalizm, psychoanaliza, krytyka tematyczna, feminizm.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody badań literackich, wielość i różnorodność stanowisk metodologicznych, teorii i szkół badawczych w literaturoznawstwie; wybrane stanowiska metodologiczne w badaniach literackich od czasów najdawniejszych po współczesność; dokonania i koncepcje wybitnych badaczy literatury.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się wiedzą z zakresu dziejów polskiej nauki o literaturze; analizować teksty naukowe reprezentujące różne nurty metodologiczne; formułować hipotezy badawcze, konstruować argumentację.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego dokształcania się i rozwoju zawodowego; prowadzenia samodzielnej i zespołowej pracy badawczej umożliwiającej rozwój naukowy i podnoszenie kompetencji zawodowych; pogłębiania refleksji humanistycznej sprzyjającej formowaniu się i jakości relacji społecznych.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

6. Metodologia badań literackich II

Cel kształcenia: wiedza dotycząca metodologii badań literackich i kształtowanie kompetencji mających na celu określenie własnej postawy badawczej.

Treści merytoryczne: analiza treści, problemów zaprezentowanych w najbardziej reprezentatywnych i znaczących dla określonych nurtów tekstach naukowych, próba oceny trwałych wartości wybranych propozycji metodologiczno – interpretacyjnych, rola zwrotu kulturowego w metodologii badań literackich i systematyka głównych nurtów metodologicznych oraz oceny ich dokonań po 1989 roku: kulturowa teoria literatury; koncepcje twórcy i jego związku z dziełem; współczesne spory o interpretację; etniczność; gender; teoria postkolonialna; polska nauka o literaturze w kontekście koncepcji

metodologicznych na świecie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody badań literackich, wielość i różnorodność stanowisk metodologicznych, teorii i szkół badawczych w literaturoznawstwie; wybrane stanowiska metodologiczne w badaniach literackich od czasów najdawniejszych po współczesność; dokonania i koncepcje wybitnych badaczy literatury.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się wiedzą z zakresu dziejów polskiej nauki o literaturze; analizować teksty naukowe reprezentujące różne nurty metodologiczne; formułować hipotezy badawcze, konstruować argumentację.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego dokształcania się i rozwoju zawodowego; prowadzenia samodzielnej i zespołowej pracy badawczej umożliwiającej rozwój naukowy i podnoszenie kompetencji zawodowych; pogłębiania refleksji humanistycznej sprzyjającej formowaniu się i jakości relacji społecznych.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

7. Elementy kultury języka polskiego

Cel kształcenia: pogłębienie kompetencji językowych; wrażliwości na poprawność i precyzję tekstów mówionych i pisanych, ze szczególnym uwzględnieniem tekstów naukowych i publicystycznych; objaśnianie mechanizmów błędów składniowych ze szczególnym uwzględnieniem stosowania spójników skorelowanych, właściwości składniowych wielowyrzowych liczebników głównych i zbiorowych; pogłębienie wrażliwości na komunikatywne znaczenie poprawności składniowej, ze szczególnym szyku naturalnego i strony czynnej jako istotnych składników tekstów komunikatywnych; pogłębienie i usprawnienie umiejętności w zakresie tworzenia tekstów koherentnych semantycznie i strukturalnie; omówienie trudniejszych, dyskusyjnych i arbitralnych rozwiązań ortograficznych i interpunkcyjnych.

Treści merytoryczne: błąd językowy, naturalny szyk zdania a komunikatywność; sposoby osiągania spójności, zwięzłości i komunikatywności tekstu naukowego i publicystycznego; spójniki skorelowane; trudniejsze zasady ortografii i interpunkcji; problemy związane z fleksją i składnią wielowyrzowych liczebników głównych i zbiorowych; korekta tekstów; krytyczna analiza i korekta tekstów naukowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): typy błędów na poziomie rozszerzonym; dyskusyjne kwestie ortograficzne i interpunkcyjne; sposoby redagowania koherentnego i zrozumiałego; czynniki językowe odpowiedzialne za komunikatywność, precyzję i zwięzłość tekstu.

Umiejętności (potrafi): krytycznie przeanalizować tekst naukowy i wskazać rozwiązania językowe służące komunikatywności tekstu; wskazać błędy językowe i je przeredagować; scharakteryzować ważniejsze procesy rozwojowe współczesnej polszczyzny i odnieść się do nich krytycznie; w sposób merytoryczny ocenić poziom językowy tekstów mówionych i pisanych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doskonalenia swoich kompetencji językowych; podejmowania działań upowszechniających poprawność językową w swoim otoczeniu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

8. Językoznawstwo ogólne

Cel kształcenia: poznanie problemów językoznawstwa jako dyscypliny badającej język naturalny, w szczególności w aspektach dotyczących wszystkich języków i ich cech uniwersalnych; ich analiza i opis.

Treści merytoryczne: materiał realizowany na ćwiczeniach uszczegóławia problematykę wykładów, koncentrując się na omówieniu konkretnych zagadnień związanych z analizą języka. Zadaniem przedmiotu jest zaznajomienie z koncepcjami opisu poziomu składniowego

(szczególnie tymi nieomawianymi na zajęciach realizowanych na wcześniejszych etapach kursu językoznawczego), charakterystyką płaszczyzny treści, problemami z pogranicza semantyki i pragmatyki (presupozycje). Jednym z zamierzeń jest także podkreślenie kwestii rozgraniczania w opisie poszczególnych właściwości językowych: syntaktycznych, semantycznych i pragmatycznych. Językoznawstwo ogólne obejmuje wiedzę dotyczącą historii językoznawstwa, możliwych ujęć przedmiotu badań (z wyeksponowaniem najbardziej rozpowszechnionego), działów (i przyjmowanych podziałów) językoznawstwa. Zadaniem przedmiotu jest także zapoznanie studenta z elementami wybranych klasycznych teorii językoznawczych i koncepcji badawczych stosowanych współcześnie przez lingwistów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe fakty z zakresu dziejów językoznawstwa; różnice między poszczególnymi działami językoznawstwa; omawiane pojęcia (predykat, argument, temat, reumat, dictum tematyczne, referencja, presupozycja, akt mowy, implikatura konwersacyjna) i związane z nimi problemy (opis na wybranych przykładach).

Umiejętności (potrafi): scharakteryzować strukturę predykatowo-argumentową i tematyczno-rematyczną zdania; wypisać i klasyfikować presupozycje zdania, odróżnić presupozycje semantyczne od pragmatycznych, zdaniowe od leksykalnych; wskazać i opisać wykładniki referencji występujące w zdaniach; analizować prace innych autorów, rozpoznawać główne problemy, relacjonować je i formułować krytyczne sądy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): utrwalania poczucia wartości i piękna języka ojczystego; wyjaśniania zjawisk językowych w kontaktach społecznych.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

9. Seminarium magisterskie i praca dyplomowa I

Cel kształcenia: kształcenie umiejętności formułowania dłuższych wypowiedzi pisemnych niezbędnych do powstania samodzielnej pracy dyplomowej; umiejętności formułowania problemu badawczego; umiejętności doboru odpowiedniej literatury i kwerendy źródeł.

Treści merytoryczne: zagadnienia ściśle związane z powstawaniem kolejnych etapów pracy magisterskiej: w I semestrze jest to wybór tematu i opracowanie konspektu pracy, opracowanie założeń metodologicznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z dziedziny będącej przedmiotem seminarium/pracy dyplomowej.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, analizować, selekcjonować i oceniać informacje z różnych źródeł oraz formułować na tej podstawie krytyczne sądy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania w praktyce zdobytej wiedzy w zakresie tematu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

10. Seminarium magisterskie i praca dyplomowa II

Cel kształcenia: celem seminarium w II semestrze jest dalsze kształcenie umiejętności formułowania dłuższych wypowiedzi pisemnych niezbędnych do powstania samodzielnej pracy dyplomowej; rozwiązywanie bardziej szczegółowych zagadnień badawczych, związanych z tematem pracy.

Treści merytoryczne: szczegółowe zagadnienia związane z powstawaniem kolejnych etapów pracy magisterskiej: w II semestrze jest to przygotowanie rozdziału metodologicznego, dostosowanego do przedmiotu badań; kształtowanie listy lektur (bibliografii).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z dziedziny będącej przedmiotem seminarium/pracy dyplomowej.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, analizować, selekcjonować i oceniać informacje z różnych źródeł oraz formułować na tej podstawie krytyczne sądy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): do wykorzystania w praktyce zdobytej wiedzy w zakresie tematu pracy.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

11. Seminarium magisterskie i praca dyplomowa III

Cel kształcenia: celem seminarium w III semestrze jest dalsze kształcenie umiejętności formułowania dłuższych wypowiedzi pisemnych niezbędnych do powstania samodzielnej pracy dyplomowej; rozwiązywanie bardziej szczegółowych zagadnień badawczych, związanych z tematem pracy; umiejętności krytycznego i analitycznego podejścia do postawionych problemów badawczych.

Treści merytoryczne: szczegółowe zagadnienia związane z powstawaniem kolejnych etapów pracy magisterskiej; powstają rozdziały analityczne pracy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): szczegółowe zagadnienia z dziedziny będącej przedmiotem seminarium/pracy dyplomowej.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, analizować, selekcjonować i oceniać informacje z różnych źródeł oraz formułować na tej podstawie krytyczne sądy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania w praktyce zdobytej wiedzy w zakresie tematu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

12. Seminarium magisterskie i praca dyplomowa IV

Cel kształcenia: przygotowanie ostatecznej wersji pracy magisterskiej.

Treści merytoryczne: szczegółowe zagadnienia związane z powstawaniem kolejnych etapów pracy magisterskiej; rozwiązywane są wszystkie założone problemy badawcze, formułowane wnioski; praca jest sfinalizowana.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z dziedziny będącej przedmiotem seminarium/pracy dyplomowej.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, analizować, selekcjonować i oceniać informacje z różnych źródeł oraz formułować na tej podstawie krytyczne sądy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): do wykorzystania w praktyce zdobytej wiedzy w zakresie tematu pracy.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

13. Życie literackie po 1989 roku I

Cel kształcenia: kształtowanie świadomości intelektualnej służącej umiejętności rozpoznania i wartościowania literatury najnowszej. Przygotowanie do pogłębionego uczestnictwa we współczesnym życiu literackim. Kształcenie umiejętności samodzielnej analizy zjawisk kultury najnowszej.

Treści merytoryczne:

Ćwiczenia: analiza utworów literackich: prozy, poezji, tekstów paraliterackich wybranych z listy lektur. W pierwszym semestrze zajęć są to zjawiska należące do lat 90. XX wieku (czasopisma literackie w latach 90., poezja roczników 60., literatura małych ojczyzn i nowych tożsamości, literatura pisana przez kobiety;

Wykłady: zjawiska po roku 1989 w literaturze polskiej, po zmianie ustrojowej, gospodarczej, społecznej i kulturowej; zagadnienia charakterystyczne dla polskiego życia literackiego w ponowoczesnej rzeczywistości lat 90.: kultura obwarzanka (decentralizacja życia literackiego), rozwój czasopism papierowych, kultura niezależna, skutki wydziedziczenia z miejsca i kultury (ojczyzny odzyskane, wybrane), problem współczesnej tożsamości, proza niefikcyjna (dzienniki, autobiografie), tematy prozy męskiej (Pilch, Stasiuk) i kobiecej (feminizmy Filipiak, Tokarczuk, Gretkowska); komentowanie aktualnych tematów, motywów, gatunków oraz nowych twórczości (debiutów) i kontynuacja starych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe teksty literackie, opublikowane po 1989 roku, dokonane współcześnie syntezy historycznoliterackie.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać ważne zjawiska literackie we współczesnej rzeczywistości literackiej i kulturalnej, klasyfikować je i oceniać. Student potrafi dyskutować o debiutach, oceniać nowe czasopisma, nagrody, festiwale.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego spostrzegania i klasyfikowania zjawisk literackich dziejących się współcześnie, klasyfikowania nowych tekstów, formułowania diagnoz dotyczących życia literackiego.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

14. Życie literackie po 1989 roku II

Cel kształcenia: kształtowanie świadomości intelektualnej służącej umiejętności rozpoznania i wartościowania literatury najnowszej. Przygotowanie do pogłębionego uczestnictwa we współczesnym życiu literackim. Kształcenie umiejętności samodzielnej analizy zjawisk kultury najnowszej.

Treści merytoryczne:

Ćwiczenia: analiza utworów literackich: prozy, poezji, tekstów paraliterackich wybranych z listy lektur. W drugim semestrze omawiane są zjawiska literackie właściwe dla czasu od początku XXI wieku do terażniejszości: poezja najnowsza, przedstawiciele powieści kryminalnej, literatura mniejszości, literatura podejmująca problemy społeczne;

Wykłady: zjawiska po roku 1989 mające miejsce w literaturze polskiej. W semestrze drugim, obejmującym okres dwóch dekad XXI wieku omawiane są zagadnienia związane z zaangażowaniem literatury w sprawy społeczne (Kuczok, Chutnik, Masłowska, Shuty), wydziedziczeniem z miejsca i kultury (Odiya), kategorią inności, dyskryminacją i wykluczeniem ze względu na płeć (Witkowski, Schilling) czy pochodzenie. Komentowane są aktualne tematy, motywy, gatunki oraz nowe twórczości (debiuty) i kontynuacje starych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe teksty literackie, opublikowane po 2000 roku, dokonane współcześnie syntezy historycznoliterackie.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać ważne zjawiska literackie we współczesnej rzeczywistości literackiej i kulturalnej, klasyfikować je i oceniać. Student potrafi dyskutować o debiutach, oceniać nowe czasopisma, nagrody, festiwale.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego spostrzegania i klasyfikowania zjawisk literackich dziejących się współcześnie, klasyfikowania nowych tekstów, formułowania diagnoz dotyczących życia literackiego.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

15. Metodologia badań językoznawczych

Cel kształcenia: poznanie podstawowych pojęć związanych z metodologią nauk; poznanie założeń metodologicznych głównych kierunków we współczesnej lingwistyce; kształcenie świadomości metodologicznej i umiejętności problemowej (krytycznej) analizy tekstów.

Treści merytoryczne:

Wykłady: pojęcie nauki i paradygmatu nauki; dwudziestowieczne paradygmaty nauki; główne kierunki teoretyczno-metodologiczne w lingwistyce współczesnej (światowej i polskiej) na tle paradygmatów nauki (zarys);

Ćwiczenia: uszczegółowienie problematyki wykładów i koncentrowanie się na następujących zagadnieniach: podstawowe założenia strukturalizmu; opozycje wprowadzone do lingwistyki przez Ferdinanda de Saussure'a; szkoły lingwistyki strukturalnej, założenia gramatyki generatywnej N. Chomsky'ego – aparat pojęciowy, budowa i działanie modelu gramatyki; podstawowe założenia językoznawstwa kognitywnego. Istotnym elementem ćwiczeń jest analiza wybranych tekstów przedstawicieli poszczególnych kierunków.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metodologiczne aspekty badań językoznawczych; XIX- i XX-wieczne językoznawcze ośrodki i szkoły badawcze; terminologię językoznawczą na poziomie zaawansowanym.

Umiejętności (potrafi): analizować i integrować informacje z różnych źródeł oraz formułować na tej podstawie krytyczne sądy o sposobach opisu języka, analizować w sposób pogłębiony prace różnych autorów, porządkować, syntetyzować różne idee, poglądy na temat języka i jego opisu.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samokształcenia; samodzielnego prowadzenia prac badawczych, działania w sposób przedsiębiorczy i odpowiedzialny.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

16. Komparatyka literacka

Cel kształcenia: zapoznanie z wiedzą pochodzącą z różnych dziedzin współczesnej nauki, integrowanych badaniami komparatystycznymi ze wskazaniem na związki tych badań z powstawaniem współczesnej świadomości.

Treści merytoryczne: prezentowane zagadnienia koncentrują się na dwóch lub większej ilości związków literackich, analizowane są przykłady oddziaływania sztuki na literaturę i literatury na sztukę, przykłady różnych dyskursów i zachodzących pomiędzy nimi relacji, a także przykłady wpływu mediów na funkcjonowanie literatury. Przedmiot obejmuje wiedzę interdyscyplinarną. Przedstawienie metodologii, działów i zastosowania metody porównawczej przy uwzględnieniu intersemiotyczności, intertekstowości, intermedialności, interkulturowości i dialogowości. Zajęcia zapoznają także z relacjami literatur narodowych z literaturą powszechną i jej przenikaniem w inne formy kultury oraz z badaniami łączącymi literaturę z innymi sztukami.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z zakresu historii, działów, zasad, zadań i problemów teoretycznych i metodologicznych komparatyki, wskazane prace z tej dziedziny, terminologię komparatystyczną, koncepcję komparatystycznego postrzegania i objaśniania zjawisk literackich; współczesne modele przemian kulturowych oraz wielość i różnorodność stanowisk metodologicznych.

Umiejętności (potrafi): praktycznie zastosować posiadaną wiedzę w obcowaniu z dawnymi i współczesnymi formami literatury, sztuki i kultury, stosować pojęcia, teorię i metody komparatystyczne do samodzielnych badań; wszechstronnie i swobodnie operować informacjami ze źródeł pisanych i elektronicznych; analizować i porównywać złożone stanowiska metodologiczne w zakresie badań literatury.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): postrzegania zjawisk humanistycznych w kontekście interliterackim i interkulturowym; otwartości na to, co dialogowe i wielokierunkowe; doceniania rangi literatury porównawczej, jej miejsca w badaniach literacko-kulturowych.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

17. Kreatywne pisanie I

Cel kształcenia: wypracowanie umiejętności posługiwania się językiem w sposób artystyczny. Praktyczne doskonalenie zdolności polegających na konstruowaniu tekstów ze względu na ich przynależność rodzajową i gatunkową. Zapoznanie się elementami psychologii tworzenia.

Treści merytoryczne: warsztatowe tajniki pisania tekstów literackich, krytycznoliterackich i eseistycznych, wybór tematu, zbieranie materiałów, przemyślenia kompozycyjne, dobór stylu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pogłębioną wiedzę o specyfice przedmiotowej i metodologicznej nauk humanistycznych, którą jest w stanie rozwijać i twórczo stosować w działalności profesjonalnej.

Umiejętności (potrafi): twórczo wykorzystać wiedzę humanistyczną, a w tym

literaturoznawczą, do kreowania własnych tekstów literackich.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): systematycznego uczestniczenia w życiu kulturalnym, rozumienia aktualnych wydarzeń kulturalnych, nowatorskich form wyrazu artystycznego oraz nowych zjawisk w sztuce.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

18. Kreatywne pisanie II

Cel kształcenia: wypracowanie umiejętności posługiwania się językiem w sposób artystyczny; praktyczne doskonalenie zdolności polegających na konstruowaniu tekstów ze względu na ich przynależność rodzajową i gatunkową; zapoznanie się elementami psychologii tworzenia.

Treści merytoryczne: warsztatowe tajniki pisania tekstów literackich, krytycznoliterackich i eseistycznych, wybór tematu, zbieranie materiałów, przemyślenia kompozycyjne, dobór stylu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pogłębioną wiedzę o specyfice przedmiotowej i metodologicznej nauk humanistycznych, którą jest w stanie rozwijać i twórczo stosować w działalności profesjonalnej.

Umiejętności (potrafi): twórczo wykorzystać wiedzę humanistyczną, a w tym literaturoznawczą, do kreowania własnych tekstów literackich.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): systematycznego uczestniczenia w życiu kulturalnym, rozumienia aktualnych wydarzeń kulturalnych, nowatorskich form wyrazu artystycznego oraz nowych zjawisk w sztuce.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

19. Ortografia i interpunkcja (poziom zaawansowany)

Cel kształcenia: zasady ortografii polskiej: fonetyczną, morfologiczną, historyczną i umowną. Po zakończeniu zajęć potrafi samodzielnie rozstrzygać wątpliwości ortograficzne o znacznym stopniu skomplikowania. Stosuje wiedzę o systemie języka w interpretowaniu warunków kontekstowych poprawnego zapisu wyrazów i wyrażeń. Zna szczegółowe reguły zasady konwencjonalnej w zakresie pisowni wielkiej i małej litery oraz pisowni łącznej i rozdzielnej. Rozumie mechanizmy składniowe stosowania polskich znaków interpunkcyjnych. Zna zasady transkrypcji i transliteracji.

Treści merytoryczne: pisownia samogłosek i spółgłosek w języku polskim, pisownia małą literą, użycie wielkiej litery ze względów składniowych, graficznych i znaczeniowych, a także uczuciowych i grzecznościowych, pisownia zrostów i zestawień, pisownia połączeń przysłówkowych określeń imiesłowów przymiotnikowych, przymiotniki złożone, połączenia z liczebnikiem *pół*, pisownia wyrażeń przyimkowych, pisownia partykuł, w tym szczególnie partykuły przeczącej *nie*, użycie łącznika, pisownia skrótów i skrótowców, pisownia nazw własnych, transkrypcja i transliteracja słowiańskich alfabetów cyrylickich, charakterystyka interpunkcji polskiej, znaki interpunkcyjne: kropka, przecinek, średnik, wielokropek, myślnik, pytajnik, wykrzyknik, dwukropek, nawias, cudzysłów, przecinek w zdaniach złożonych, znaki prozodyczne oraz znaki opuszczenia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady polskiej ortografii i proces ich powstawania; zależności między systemem języka a regułami pisowni; uwarunkowania składniowe polskiej interpunkcji.

Umiejętności (potrafi): rozstrzygać wątpliwości ortograficzne o znacznym stopniu skomplikowania, stosować wszystkie szczegółowe reguły pisowni polskie, prawidłowo stosować znaki rozdzielające i inne znaki interpunkcyjne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przyjęcia odpowiedzialności za kształtowanie się świadomości w zakresie przestrzegania reguł poprawnej pisowni i interpunkcji w odniesieniu do siebie i osób najbliższego otoczenia; korygowania naruszeń poprawności językowej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

20. Problemy leksykologii

Cel kształcenia: zapoznanie z wybranymi, bardziej złożonymi problemami opisu jednostek językowych z punktu widzenia ich znaczenia i zakresu ich użycia.

Treści merytoryczne: leksykologia zajmuje się opisem jednostek językowych z punktu widzenia ich znaczenia i własności wynikających z zakresu ich użycia; opisuje je w sposób niezależny od reguł gramatycznych. Zadaniem przedmiotu jest zapoznanie z wybranymi, stosunkowo złożonymi problemami leksykologicznego opisu wyrażań.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe terminy z zakresu leksykologii; podstawy możliwego opisu synonimii poprzez zróżnicowanie jej na synonimię dokładną i niedokładną (quasi-synonimię); problemy opisu wieloznaczności w języku oraz jej zróżnicowanie na polisemię systematyczną i właściwą.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać jednostki leksykalne, stosować poznaną konwencję zapisu jednostek i odróżniać je od połączeń jednostek; wskazać różnice między synonimią dokładną a niedokładną; rozpoznać wieloznaczność w języku i odróżnić polisemię właściwą od systematycznej; podjąć próbę formułowania krytycznych sądów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnej pracy samodzielnej i w grupie.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

21. Wykład monograficzny I

Od romansu do powieści. Z dziejów ewolucji polskiej epiki

Cel kształcenia: rozwijanie i pogłębianie wiedzy dotyczącej ewolucji form narracyjnych w literaturze polskiej (na tle przemian w epice światowej), umiejętności charakteryzowania epickich form podawczych, poszerzenie wiedzy na temat specyfiki różnych gatunków epiki, przyczyn popularności w poszczególnych epokach, popularnych schematów fabularnych.

Treści merytoryczne: istota epickości w świetle ustaleń teoretycznoliterackich; romans – główne wyznaczniki gatunku i jego europejskie korzenie, kształtowanie się norm gatunkowych, romanse antyczne i ich znaczenie dla rozwoju późniejszej epiki, nowożytna teoria i praktyka gatunku; romans w perspektywie narratologicznej; romans – epos – powieść; początki rodzimej powieści; różnicowanie narracji powieściowej u progu XIX wieku; autotematyzm w epice – istota zjawiska i różne literackie realizacje; rozwój powieści w wieku XIX; osiągnięcia II połowy stulecia; schematy powieści popularnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): cechy tekstu epickiego, podstawowe formy ukształtowania narracji, cechy gatunkowe romansu i powieści, etapy ewolucji epiki i czynniki na nią wpływające, uproszczenia narracyjno-fabularne charakterystyczne dla powieści z kręgu popkultury.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać wiedzę zdobytą na wykładzie w analizie i opisie tekstów narracyjnych reprezentujących różne gatunki epiki, rozpoznawać ich cechy dystynktywne, wskazać uwarunkowania wpływające na popularność danego gatunku epickiego w określonym czasie i determinujące przemiany literatury narracyjnej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poszerzania zakresu swojej wiedzy i umiejętności; dalszego samokształcenia; dyskusji na wybrany temat.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

Strategie prezentacji medialnych

Cel kształcenia: rozwijanie i utrwalanie wiedzy oraz umiejętności z zakresu strategii prezentacji medialnych stanowiących współcześnie istotny element filologicznych kompetencji komunikacyjnych. Rozwijanie krytycznego myślenia oraz umiejętności analizy różnorodnych przekazów medialnych, istotnych dla świadomego odbiorcy oraz wytwórcy treści.

Treści merytoryczne: kompetencje komunikacyjne, różne typy odbiorców, techniki wpływu na odbiorcę, sposoby kształtowania opinii publicznej, elementy *public relations*, strategie i antystrategie komunikacyjne, strategie informacyjne, perswazyjne i propagandowe;

infotainment i *edutainment*, kształtowanie wizerunku medialnego, autoprezentacja i autokreacja medialna, profesjonalizacja i zasady etyczne komunikowania,

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): fakty dotyczące prezentacji medialnych, stosowanych w nich środków, technik i strategii; wpływ strategii i technik komunikacyjnych na jakość i oddziaływanie przekazu.

Umiejętności (potrafi): odróżnić informację, perswazję i propagandę, analizować i opisać wybrane sposoby oddziaływania na odbiorcę, wskazać i opisać główne cechy językowe różnych typów prezentacji medialnych, wykorzystywać wiedzę i umiejętności z zakresu prezentacji medialnych w swoich działaniach zawodowych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poszerzania zakresu swojej wiedzy i umiejętności; dalszego samokształcenia; dyskusji na wybrany temat.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

22. Przedmiot do wyboru II

Zagadnienia przekładu literackiego

Cel kształcenia: zapoznanie z najważniejszymi zagadnieniami z zakresu teorii przekładu, problemami związanymi z przekładaniem tekstu, podstawowymi błędami popełnianymi przy tłumaczeniu i sposobach ich unikania, alternatywne formy przekładu i wybór możliwych rozwiązań uwzględniający specyfikę danego tekstu; wpływ kontekstu na interpretację tekstu i uwzględnianie relewantnych elementów kontekstu w tłumaczeniu.

Treści merytoryczne: ogół zagadnień translatorskich. Poza problemami teoretycznymi związanymi z tłumaczeniem i różnymi teoriami przekładu, zajęcia mają na celu kształcenie warsztatu translatorskiego poprzez ćwiczenia praktyczne polegające na krytycznej analizie wybranych tekstów literackich, a także popularnonaukowych, oraz na samodzielnym przekładzie tekstów z języka obcego (angielskiego) na język polski.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): różne teorie przekładu; słownictwo i struktury gramatyczne obecne w tłumaczonych i omawianych na zajęciach tekstach; słowniki i inne opracowania pomocne w pracy tłumacza.

Umiejętności (potrafi): samodzielnie przełożyć różnego typu teksty z języka angielskiego na język polski; uwzględnić w dokonywanym tłumaczeniu zdobyte wiadomości teoretyczne dotyczące strategii translatorskich; unikać błędów tłumaczeniowych (np. kalki) i dokonywać przekładu w sytuacji asymetrii między językiem źródłowym i docelowym; wykorzystywać w pracy translatorskiej różnego rodzaju słowniki, leksykony, encyklopedie, opracowania krytyczne, źródła dostępne w internecie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowania ostrożności i krytycyzmu w wyrażaniu opinii.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

Selected Advanced Issues in Applied Linguistics

Cel kształcenia: pogłębienie wiedzy o wybranych zagadnieniach językoznawstwa stosowanego.

Treści merytoryczne: perswazja i manipulacja w języku: analiza dyskursu, krytyczna analiza dyskursu i pragmatyka; korpusy tekstów i lingwistyka korpusowa; komputerowe przetwarzanie języka naturalnego; leksykografia dawniej i współcześnie; wybrane problemy psycholingwistyki i neurolingwistyki; wybrane problemy socjolingwistyki; użycie języka w wybranych kontekstach społecznych (język w polityce, prawie, biznesie, medycynie, instytucjach itp.); język i płeć – lingwistyka genderowa; lingwistyka kulturowa, problemy komunikacji międzykulturowej; kontakty językowe; języki mówione a języki migowe; głusi i ich kultura; języki wymierające; polityka językowa; wybrane zagadnienia związane z akwizycją języka; bilingwizm i wielojęzyczność; wybrane problemy rozwoju języka u dzieci

i zaburzenia językowe; metody nauczania języków; wykorzystanie korpusów w rozwijaniu metodyki nauczania języków obcych; testowanie znajomości języka; problemy przekładu; wybrane problemy metodologiczne językoznawstwa stosowanego.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): główne problemy psycholingwistyki, neurolingwistyki, socjolingwistyki, lingwistyki kulturowej, językoznawstwa genderowego i językoznawstwa korpusowego; podstawowe pojęcia z zakresu nauczania języka jako obcego/drugiego; różnice między akwizycją i nauczaniem języka; etapy rozwoju językowego u dzieci; kluczowe zagadnienia związane ze społecznym wymiarem języka i komunikacji; relacje między językiem i kulturą.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać zdobytą wiedzę do interpretacji zjawisk językowych w życiu społecznym; w oparciu o wiedzę z zakresu lingwistyki stosowanej interpretować zmiany zachodzące w języku i komunikacji; dostrzec manipulację językową i scharakteryzować działania perswazyjne w analizowanych tekstach; wskazać metody, którymi można badać wybrane zjawiska w ramach językoznawstwa stosowanego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): krytycznej oceny swojej wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

23. Literatura i kultura popularna I

Cel kształcenia: zapoznanie z historią refleksji teoretycznej na temat kultury popularnej, wskazanie najważniejszych twórców, definicji oraz nurtów badań; przygotowanie do krytycznej oceny tekstów współczesnej kultury. Zaznajomienie z współczesnymi problemami literackiej kultury popularnej.

Treści merytoryczne:

Ćwiczenia: filozofia sztuki masowej; między sztuką „wysoką” a popularną, kres sztuki auratywnej, teatr i nowe media, kultura postpiśmienna; struktury narracyjne w kulturze popularnej kultura popularna a kryzys czytelnictwa; edukacyjne konteksty kultury popularnej, literatura i kultura popularna dla młodego odbiorcy; filmowe i serialowe adaptacje literatury popularnej; książka jako towar.

Wykłady: definicje i historia kultury popularnej, najważniejsze stanowiska i teorie. Różnica między kulturą masową a popularną, krytycy (szkoła frankfurcka) i obrońcy; przegląd istotnych motywów literatury i kultury popularnej: sacrum w wersji pop (motywy religijne i apokaliptyczne w tekstach kultury popularnej), millenaryzm, kino katastroficzne, antropologia strachu; postmodernizm a kultura popularna; kicz i kampf, feminizm a popkultura, ekologia w kulturze popularnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): historycznie zmieniające się podejścia do kultury popularnej, najważniejszych badaczy i ich teksty krytyczne; powracające motywy kultury popularnej; edukacyjne i ideologiczne konteksty współczesnej kultury.

Umiejętności (potrafi): dokonać periodyzacji badań nad kulturą popularną, wskazać zwolenników i krytyków kultury popularnej; interpretować przemiany kultury popularnej pod wpływem mediów cyfrowych

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wnikliwej analizy tekstów kultury popularnej, pod kątem zawartych w nich idei i motywów; krytycznego spojrzenia na przemiany kultury popularnej i jej wpływ na społeczeństwo.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

24. Literatura i kultura popularna II

Cel kształcenia: wskazanie problemów, trendów i procesów zachodzących w kulturze wizualnej; zaznajomienie z najważniejszymi twórcami i dziełami filmowej i muzycznej kultury popularnej; pogłębiona refleksja nad gatunkami kultury popularnej.

Treści merytoryczne:

Ćwiczenia: telewizja i seriale w dobie konwergencji mediów; seryjność kultury popularnej (sequel, prequel, spin-off); format blockbustera; opowiadanie transmedialne; prosumpcja jako model odbiorczy; zjawisko fandumu; remediacja – gry cyfrowe a inne teksty sztuki wizualnej, estetyka wideoklipu; reklama i marketing w kontekście kulturowym; semiotyka przekazu muzycznego; progresywizm w muzyce popularnej.

Wykłady: kontynuacja przeglądu dzieł, zjawisk i gatunków najnowszej kultury popularnej; science fiction (steampunk, cyberpunk, historia alternatywna, hard sf.), allotopie i retrotopie; paradygmaty filmowej i literackiej fantastyki (od Tolkiena do Martina); przemiany fantastyki grozy; polskie teksty kultury popularnej w obiegu międzynarodowym; składniki przekazu muzycznego (semiotyka, ekspresja sceniczna, ikonografia, okładki, itd.); komiks i film komiksowy; moda na nerdyzm; wizerunki naukowca i nauka w kulturze popularnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): przemiany pejzażu audiowizualnego współczesnych mediów; wpływ mediów cyfrowych na media tradycyjne, seryjny charakter współczesnej kultury.

Umiejętności (potrafi): nazywać i wskazywać poszczególne literackie i filmowe gatunki popularne; wskazać elementy przekazu muzycznego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): krytycznego odbioru współczesnych tekstów audiowizualnej kultury popularnej; świadomej selekcji treści popkulturowych.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

25. Filozofia a literatura

Cel kształcenia: zaznajomienie z rodzajami relacji i zależności między filozofią a literaturą. Poznanie mistyki romantycznej znajdującej swój wyraz w literaturze pięknej. Przybliżenie podobieństw ideowych, zachodzących pomiędzy dziełami poetów jednej epoki, ale różnych narodowości, którzy niezależnie od siebie odkrywają zbliżone rozwiązania światopoglądowe.

Treści merytoryczne: zajęcia ćwiczeniowe ukierunkowane zostały na dziewiętnastowieczną dramaturgię europejską czasów romantyzmu i modernizmu. Przedmiot analiz stanowią teksty, w których ma miejsce powiązanie zagadnień natury filozoficznej z tematyką religijną i moralną. Osobno omawiane są zatem następujące utwory: *Faust* (cz. 1) Johanna Wolfganga Goethego, *Na Wzgórzu Śmierci* Jana Kasprowicza, *Gra snów* Augusta Strindberga. Wszystkie wymienione dzieła można określić „dramatami prawdy”, gdyż prawda okazuje się w nich najważniejszą kategorią i wartością. Wiąże się ona z przeciwieństwami, z jakimi przychodzi zetknąć się bohaterom każdej z tych sztuk, na przykład: miłość – wiedza, wiara – zwątpienie, prawda – złudzenie, dobro – zło. Wokół nich koncentruje się tematyka ćwiczeń. Zajęcia wykładowe dotyczą mistyki romantycznej. Poświęcone są trzem wybitnym poetom i myślicielom, których łączą doświadczenia mistyczne i podobne inspiracje filozoficzne. Omawiany jest zatem kreacjonizm Williama Blake’a, idealizm magiczny Novalisa (Georga Philippa Friedricha von Hardenberga) i nauka genezyjska Juliusza Słowackiego. Przedstawiane są nie tyle wpływy filozofii na literaturę czy obecność w literaturze elementów określonej tradycji filozoficznej, ile filozofia czy światopogląd „skonstruowany” przez samego poetę i wyrażony w jego pisarstwie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): powiązania literatury z filozofią; tradycję filozoficzną, w kontekście której rozwijała się romantyczna literatura europejska o tematyce mistycznej; treści światopoglądowe wyrażone w wybranych, reprezentatywnych dziełach największych romantyków; formy wyrażania doznań mistycznych (rewelacji) w literaturze i sztuce.

Umiejętności (potrafi): wskazać cechy wyróżniające dzieła mistyczne okresu romantyzmu; porównywać dzieła mistyczne (pochodzące z różnych obszarów językowych epoki romantyzmu) na tle różnorodnej tradycji filozoficznej; zauważyć podobieństwa i różnice pomiędzy tekstami literackimi posługującymi się złożonymi środkami obrazowania (cechującymi się dużym zmetaforyzowaniem i zagęszczoną symboliką); dyskutować

z wpisanymi w tekst literacki rozwiązaniami filozoficznymi, ich aktualnością i znaczeniem w tradycji kulturowej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wyjaśniania filozoficznych idei dzieł literackich w kontaktach społecznych, używając właściwej terminologii (filozoficznej i literaturoznawczej); inicjowania w grupie społecznej zainteresowania ambitną literaturą, popularyzowania przedstawionych w niej rozwiązań światopoglądowych, skłaniania do zastanowienia się nad sobą i światem; zachowywania otwartości na różnorodność ludzkich doświadczeń i przekonań; wzbogacania własnego języka w życiu codziennym i relacjach towarzyskich.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

26. Antropologia literatury

Cel kształcenia: zapoznanie z pojęciami wspólnymi dla antropologii i literatury, wykształcenie umiejętności interpretacji tekstów literackich w kontekście antropologicznym przy użyciu wspólnego instrumentarium.

Treści merytoryczne: analiza tekstów literackich za pomocą wybranych kategorii antropologicznych. Omawianie dzieł literackich jako świadectw ludzkiej aktywności uwarunkowanej kulturowo, a także jako dokumentu ludzkiego doświadczenia i źródła wiedzy o zachowaniach ludzi, tworzenia symboli i wyobrażeń. Ukazanie antropologii literatury jako względnie nowej i różnokierunkowej dziedziny refleksji literaturoznawczej. Prezentacja wybranych projektów antropologii literackiej rekonstruowanych na podstawie wybranych tekstów literackich. Przedstawienie wielu alternatywnych sposobów antropologicznego wykorzystania literatury pięknej (m.in. interpretacja dzieł literackich jako zapisów egzystencji człowieka, topografii jego zamieszkiwania).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy antropologii kulturowej oraz główne problemy współczesnej antropologii literatury, odnoszące się do kulturowego zwrotu badań.

Umiejętności (potrafi): czytać ze zrozumieniem tekst literacki, zinterpretować dzieło literackie wykorzystując wiedzę z zakresu antropologii kultury; określić kontekst społeczno-kulturowy dzieła; porównać i scharakteryzować wybrane kategorie i kierunki w badaniach z zakresu antropologii literackiej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozumienia potrzeby rozwijania postawy charakteryzującej się pluralizmem kulturowym i osadzania utworu literackiego w odpowiednich kontekstach, odnoszących się do różnych sfer kultury.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

27. Wprowadzenie do semantyki

Cel kształcenia: wyposażenie słuchacza w wiedzę językoznawczą dotyczącą podstawowych problemów opisu znaczenia jednostek językowych.

Treści merytoryczne: semantyka zajmuje się problemami opisu znaczenia jednostek językowych. Centralne pojęcie znaczenia bywa jednak różnie rozumiane w poszczególnych szkołach naukowych. Dlatego zadaniem przedmiotu jest zapoznanie studenta z ujęciami znaczenia i sposobami jego opisu: od, sięgających starożytności, inspiracji filozoficznych, po współczesne lingwistyczne koncepcje semantyczne. Przedmiot ma zaznajomić studenta z najnowszymi dokonaniem w dziedzinie semantyki i pokazać, na przykładach analizy konkretnych wyrażen, rozwiązania dyskusyjnych problemów opisu znaczenia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): różne ujęcia i definicje znaczenia; podstawowe koncepcje semantyczne - zarówno filozoficzne, jak i lingwistyczne, nazwiska ich przedstawicieli i podstawowe założenia; podstawowe pojęcia językoznawcze z zakresu semantyki; typy zmian znaczeniowych.

Umiejętności (potrafi): wyjaśnić podstawowe problemy związane z teorią i praktyką opisu

znaczenia wyrażen; zrelacjonować główne tezy z prac innych autorów, podając przykłady ilustrujące określone zagadnienie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): utrwalania poczucia wartości i piękna języka ojczystego; wyjaśniania zjawisk językowych w kontaktach społecznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

28. Historia języka polskiego

Cel kształcenia: poznanie i zrozumienie historii języka polskiego od epoki przedpiśmiennej do współczesności z uwzględnieniem aspektów historycznych i społecznych. Analiza filologiczna ukierunkowana jest na przejawy historycznych procesów językowych i ich pozostałości w konkretnych tekstach dawnych. Badaniu podlegają teksty uznane za najważniejsze w dziejach polszczyzny, np. Bogurodzica i najlepiej reprezentujące ważne cechy, np. wpływy gwarowe (roty sądowe). Student poznaje historię języka polskiego od epoki przedpiśmiennej do współczesności. Zdaje sobie sprawę z procesów językowych, czynników sprawczych rozwoju języka oraz wpływu historii i kultury danej epoki na kształt systemu językowego.

Treści merytoryczne: miejsce języka polskiego wśród języków indoeuropejskich, periodyzacja dziejów polszczyzny, znaczenie organizacji państwowej i chrystianizacji dla rozwoju języka polskiego, najdawniejsze zabytki języka polskiego, najstarsze zapożyczenia, początki i rozwój pisowni polskiej, słownictwo doby staropolskiej, czynniki sprawcze rozwoju języka doby średniopolskiej, dawne słowniki języka polskiego, przełom oświeceniowy, wpływ zaborów na polszczyznę, drukarze, wydawcy, oficyny wydawnicze, wybitni polscy językoznawcy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): historię języka polskiego od epoki przedpiśmiennej do współczesności, procesy językowe, czynniki sprawcze rozwoju języka oraz wpływ historii i kultury danej epoki na kształt systemu językowego.

Umiejętności (potrafi): zastosować posiadane wiadomości w analizie filologicznej tekstów dawnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania i doceniania roli języka w przetrwaniu narodu i polskim dziedzictwie kulturowym.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

29. Dialektologia

Cel kształcenia: poznanie dialektologii jako nauki – jej przedmiotu badań i miejsca wśród innych nauk zajmujących się językiem oraz cech dialektów polskich.

Treści merytoryczne: analiza tekstów gwarowych z dialektów: mazowiecki, małopolski, śląski i wielkopolski. Omawianie zjawisk fonetycznych w kontekście historycznojęzykowym. Przedmiot dialektologii – metody badań dialektologicznych. Rozwój badań dialektologicznych w Polsce. Podział dialektów. Realizacje samogłosek i spółgłosek w poszczególnych dialektach. Przydatność fleksji w ustalaniu cech charakterystycznych dla dialektów. Leksyka dialektów polskich. Regionalizmy i dialektyzmy. Dialekt warmiński i mazurski.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): dialekty oraz pojęcie dialektologii; podstawowe metody badań i opisu cech gwarowych; słowniki i atlasy gwarowe; podstawowe cechy fonetyczne najważniejszych dialektów polskich i reguły ich zapisywania; zasady analizy i opisu tekstów gwarowych.

Umiejętności (potrafi): definiować podstawowe terminy z zakresu dialektologii, korzystać ze słowników i atlasów dialektologicznych, czytać zapisane fonetycznie teksty gwarowe, analizować cechy fonetyczne na podstawie tekstów różnych dialektów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego postrzegania społecznej roli i funkcji dialektów w rozwoju języka polskiego i kształtowania tożsamości regionalnej i narodowej.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

30. Publikacja tekstów w internecie

Cel kształcenia: zapoznanie z najważniejszymi obszarami działań z zakresu copywritingu

i SEO copywritingu; zbudowanie kompetencji content writera poprzez przedstawienie i praktyczne zapoznanie z technikami i metodami skutecznego pisania; Zapoznanie z najważniejszymi kanałami dystrybucji treści w internecie (media społecznościowe, systemy do zarządzania treścią).

Treści merytoryczne: podstawowe pojęcia: SEO, content marketing, copywriting, storytelling. Struktura tekstu publikowanego w internecie (tytuł, nagłówki H1, H2..., lead, akapit, tagi, social share). Najważniejsze zasady copywritingu: blogosfera, media społecznościowe (Facebook, LinkedIn, Instagram), strony internetowe, e-booki. SEO copywriting: najważniejsze zasady i techniki. Najważniejsze techniki storytellingu. Praktyczne ćwiczenia z zakresu publikowania tekstów w najpopularniejszych kanałach dystrybucji (mediach społecznościowych i systemach do zarządzania treścią, np. WordPress, ModX, PrestaShop). Praktyczne ćwiczenia z zakresu projektowania treści dystrybuowanych jako e-book / plik pdf.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia: SEO, content marketing, copywriting, storytelling, strukturę tekstów internetowych (tytuł, nagłówki H1, H2..., lead, akapit, tagi, social share), rolę copywritingu w realizacji strategicznych celów marketingowych i wizerunkowych, znaczenie SEO copywritingu w budowaniu rozpoznawalności firmy / organizacji w internecie.

Umiejętności (potrafi): tworzyć poprawne i efektywne tytuły i nagłówki na potrzeby tekstów publikowanych w blogosferze; tworzyć posty do mediów społecznościowych (Facebook, LinkedIn, Instagram); redagować teksty, trzymając się zasad storytellingu; redagować teksty pod SEO; publikować treści w mediach społecznościowych; obsługiwać najważniejsze systemy do zarządzania treścią (WordPress, ModX, Prestashop).

Kompetencje społeczne (jest gotów do): kreatywnego i innowacyjnego podejścia do redagowania tekstów, dbałości o znaczenie odpowiedniej komunikacji marketingowej i wizerunkowej w internecie.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

31. Eseistyka literacka i filozoficzna

Cel kształcenia: zapoznanie z najważniejszymi osiągnięciami eseistyki filozoficznej i literackiej, wiedza dotycząca cech dystynktywnych eseju jako gatunku.

Treści merytoryczne: analiza eseistycznego dyskursu w oparciu o teksty wybrane do analizy. Dzieje i najważniejsze osiągnięcia eseistyki polskiej i obcej ze szczególnym uwzględnieniem charakterystyki dokonań XX i XXI wieku. Rola polskiej eseistyki w kontekście znaczących tekstów eseistycznych na świecie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): dzieje i najważniejsze osiągnięcia eseistyki literackiej i filozoficznej polskiej oraz obcej.

Umiejętności (potrafi): opisywać i analizować teksty eseistyczne, twórczo i krytycznie ustosunkowywać się do zawartych w nich refleksji, wskazywać postawy, koncepcje filozoficzne warunkujące genezę określonych esejów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pogłębiania refleksji humanistycznej, podejmowania dyskusji, krytycznej oceny własnych opinii.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

32. Pragmatyka językoznawcza

Cel kształcenia: zapoznanie z najważniejszymi teoriami wykorzystywanymi w pragmatycznej analizie tekstów oraz z podstawowymi wiadomościami dotyczącymi struktury komunikatu. Rozpoznaje komunikaty niedosłowne i potrafi wskazać zasady rządzące ich kodowaniem i rozumieniem. Ma świadomość mechanizmów leżących u podstaw posługiwania się językiem i rozpoznaje je w konkretnych tekstach.

Treści merytoryczne: pragmatyka a semantyka. Różne stanowiska w sporze o granice między semantyką a pragmatyką. Treść propozycjonalna, zdanie, wypowiedź. Intensja i ekstensja.

Problem znaczenia wypowiedzi: znaczenie systemowe a znaczenie pragmatyczne (Grice'a sentence meaning vs. speaker's meaning). Problem deiktyczności. Interpretacja wyrażen indeksalnych i typy deixis: osoby, czasu, miejsca, dyskursu, socjodeixis, okazjonalność tekstowa. Indeksalność w różnych językach. Referencja i inferencja. Kontekst w komunikacji. Użycie referencyjne i atrybutywne. Anafora i katafora. Kontekst w różnych ujęciach badawczych, rola kontekstu w komunikacji. Typy kontekstu. Implicytność a kontekst. Wieloznaczność w komunikacji – różne typy wieloznaczności. Nieostrość. Niedookreśloność. Niejednoznaczność w komunikacji. Problem malapropizmów. Skalarność. Niedookreśloność semantyczna. Niedopowiedzenie. Mówienie nie wprost. Aluzja, ironia, metafora. Niedopowiedzenie i elipsa. Grzeczność językowa w ujęciu pragmatyki językoznawczej. Milczenie jako element znaczący. Sensy ukryte w tekście (implicytność vs. eksplicytność). Genry mowy. Gry językowe. Gatunki mowy w ujęciu Bachtina a tradycyjne *genera scribendi*. Genry mowy w eksplikacjach Wierzbickiej. Gry językowe Wittgensteina. Koncepcja aktów mowy vs. gry językowe i genry mowy. Komunikacja międzykulturowa. Akty mowy w różnych językach i kulturach. Akty mowy w różnych kulturach. Czy istnieją uniwersalne akty mowy? Teoria relewancji. Pojęcie implicytury. Teorie postgrice'owskie. Przedmiot pragmatyki. Pragmatyka, semantyka, syntaktyka – zagadnienia wstępne. Pragmatyka jako gałąź językoznawstwa. Pragmatyka filozoficzna a pragmatyka językoznawcza. Zasadnicze problemy badawcze stojące przed pragmatyką. Akty mowy. Teoria performatywów i konstatacji. Hipoteza performatywna. Teoria illokucji. Porównanie teorii illokucji z teorią performatywów. Lokucja, illokucja i perlokucja. Akt fatyczny, retyczny i fonetyczny. Warunki fortunności aktów mowy. Typy niefortunnych aktów mowy. Typy aktów mowy (wg Austina i Searle'a). Bezpośrednie i pośrednie akty mowy. Presupozycje. Pojęcie wynikania, implikacja. Presupozycje a założenia pytania, presupozycje a implikacje. Presupozycje semantyczne, pragmatyczne, egzystencjalne, faktywne, nefaktywne, kontrfaktywne, leksykalne, strukturalne. Zasada kooperacji. Implikatury konwersacyjne. Intencja wypowiedzi. Znaczenie systemowe i znaczenie pragmatyczne. Pojęcie implicytury i eksplicytury. Język logiki a język naturalny. Maksymy konwersacyjne Grice'a (jakości, ilości, odniesienia, sposobu) oraz inne propozycje maksym (m.in. sześć maksym grzeczności Leecha: taktu, szlachetności, aprobaty, sympatii, skromności, informatywności). Implikatura konwencjonalna, ogólna i szczegółowa implikatura konwersacyjna, implikatura skalarna. Analiza dyskursu. Założenia analizy dyskursu i krytycznej analizy dyskursu. Struktura konwersacji, mechanizmy zmiany rozmówców, fazy konwersacji. Pojęcie twarzy pozytywnej i negatywnej. założenia etnometodologii, komunikacja i zachowanie konwersacyjne widziane przez pryzmat Goffmanowskiej metafory teatru.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowy aparat pojęciowy i zasadnicze teorie z zakresu pragmatyki językoznawczej; definicję pojęć: akt mowy, implikatura, presupozycja, deixis, eksplicytura i implicytury; typy kontekstu; źródła wieloznaczności; różnice w komunikacji w różnych językach i kulturach; wpływ honoryfikatywności i grzeczności językowej na strukturę komunikatu oraz zdeterminowanie budowy tekstu czynnikami kulturowymi.

Umiejętności (potrafi): określić, jakiego typu są wnioski, które wyciągamy z odbieranych komunikatów (wynikanie logiczne i konwersacyjne, wynikanie na mocy budowy języka lub towarzyszącego kontekstu); analizować tekst, dostrzegając w nim treści komunikowane nie wprost; zidentyfikować te składniki tekstu, które mogą być użyte w manipulacji (presupozycje); samodzielnie przeprowadzić badania dotyczące wybranych przez niego zagadnień pragmatycznych oraz zinterpretować i zaprezentować ich wyniki.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego i krytycznego tworzenia i odbioru komunikatów językowych; zachowania ostrożności i krytycyzmu w wyrażaniu opinii.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

33. Zagadnienia językoznawstwa komputerowego

Cel kształcenia: zapoznanie z aktualnymi tendencjami metodologicznymi w językoznawstwie, rozbudzenie zainteresowania językoznawstwem komputerowym, kształtowanie postawy badawczej.

Treści merytoryczne: geneza językoznawstwa komputerowego w Polsce i na świecie; korpusy tekstów jako źródła badań empirycznych; aplikacje stosowane w lingwistyce komputerowej; e-leksykografia; zasoby leksykalne i infrastruktura przetwarzania języków naturalnych w wolnym dostępie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię, metody i narzędzia stosowane w językoznawstwie komputerowym.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, analizować i selekcjonować informację z wykorzystaniem źródeł oraz formułować na tej podstawie sądy; samodzielnie zdobywać wiedzę i poszerzać umiejętności analizy badawczej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): krytycznej oceny swojej wiedzy; identyfikacji i rozstrzygnięcia problemów związanych z postawionymi zadaniami.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

34. Język wartości

Cel kształcenia: zapoznanie z typologiami wartości (konceptje filozoficzne i psychologiczne), omówienie miejsca wartości w systemie pojęciowym; zapoznanie ze sposobami wartościowania w języku, zapoznanie z podstawowymi koncepcjami aksjologii lingwistycznej z różnymi koncepcjami genezy wartości.

Treści merytoryczne: filozoficzne podstawy badań nad językiem wartości; etyczne podstawy użycia języka; polskie tradycje w badaniach aksjolingwistycznych; metodologie badań aksjologicznych (strukturalistyczna i kognitywna); język polski jako wartość kulturowa; miejsce wartości w językowym obrazie świata; językowe sposoby wyrażania wartości.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcie wartości i klasyfikacje wartości; rodzaje wartościowania w tekstach kultury; różnice pomiędzy wartościowaniem definicyjnym oraz wartościowaniem konotacyjnym; istotę i rolę stereotypów kulturowych w wyrażaniu wartościowania.

Umiejętności (potrafi): wskazać środki leksykalne służące wartościowaniu; uzasadnić swoje obserwacje lingwistyczne, integrując wiedzę językoznawczą i wiedzę pozajęzykową.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doceniania roli etyki w komunikacji i sposobów przekazywania wartości w tekstach kultury.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

35. Wystąpienia publiczne

Cel kształcenia: zapoznanie z teoretycznymi podstawami wystąpień, umiejętności analizy i interpretacji wystąpień publicznych, przygotowanie do wygłoszenia wystąpienia z zastosowaniem wiedzy teoretycznej.

Treści merytoryczne: komunikowanie publiczne: publiczność i jej cechy (liczebność, struktura, kompetencje komunikacyjne, typ kontaktu); stres i jego podłoże psychobiologiczne; metody redukcji stresu; rodzaje wystąpień publicznych (sytuacje społeczne); struktura wystąpienia; retoryka i perswazja; argumentowanie i dyskusja; wygłaszanie przemówienia: intonacja, modulowanie głosem, elementy komunikacji niewerbalnej; aranżacja i wykorzystanie przestrzeni; pomoce przy prezentacji; prezentacje multimedialne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): kluczowe pojęcia z zakresu komunikacji publicznej; rolę i znaczenie wystąpień dla wizerunku i wpływu na odbiorców; znaczenie komunikacji publicznej w codziennym życiu; specyfikę wystąpień różnego rodzaju; mechanizmy retoryczne i perswazyjne; współdziałanie kodu językowego i pozajęzykowego w trakcie występowania.

Umiejętności (potrafi): przygotować i wygłosić wystąpienie publiczne określonego typu; dostosować przemówienie do sytuacji społecznej; wykorzystywać środki komunikacji multimedialnej podczas wystąpienia; analizować i krytycznie oceniać wystąpienia osób publicznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): aktywnego współdziałania w grupie; wygłoszenia wystąpienia publicznego z wykorzystaniem dostępnych środków językowych, multimedialnych i niewerbalnych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

36. Przedmiot do wyboru IV

Gatunki autobiograficzne

Cel kształcenia: szczegółowe poznanie teoretycznej wiedzy na temat autobiografizmu i jego wpływu na gatunki literackie oraz wykształcenie umiejętności korzystania z tej wiedzy w celu umiejętnego rozpoznawania gatunków na konkretnych przykładach, a także możliwego stosowania ich w praktyce pisarskiej i/lub zawodowej.

Treści merytoryczne:

Wykłady: zapoznanie z poglądami zarówno badaczy światowych m.in. Philippa Lejeune'a oraz Paula de Mana, jak i polskich – Małgorzaty Czerwińskiej, Reginy Lubas-Bartoszyńskiej, Romana Zimanda, Pawła Rodaka i innych na temat autobiografizmu.

Ćwiczenia (część praktyczna): czytanie i omawianie tekstów autobiograficznych: autobiografii, pamiętników, wspomnień, wywiadów, listów itp. Efektem końcowym zajęć jest stworzenie tekstu mieszczącego się w obszarze gatunków autobiograficznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe teorie na temat autobiografizmu i gatunków autobiograficznych, różnice pomiędzy nimi oraz ich cechy immanentne, a także sposoby ich tworzenia.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać i zdefiniować gatunki autobiograficzne oraz tworzyć różne ich formy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego wykorzystania omawianych gatunków w praktyce pisarskiej i/lub zawodowej.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

Gatunki dziennikarskie

Cel kształcenia: szczegółowe poznanie teoretycznej wiedzy na temat autobiografizmu i jego wpływu na gatunki dziennikarskie oraz wykształcenie umiejętności korzystania z tej wiedzy w celu umiejętnego rozpoznawania gatunków na konkretnych przykładach, a także możliwego stosowania ich w praktyce pisarskiej i/lub zawodowej.

Treści merytoryczne: zapoznanie z gatunkami dziennikarskimi według typologii zaproponowanej przez Kazimierza Wolny-Zmorzyńskiego i Wojciecha Furmana; ćwiczenia: czytanie i omawianie tekstów egzemplifikujących poszczególne gatunki, np. reportaże, felietony, recenzje, wywiady itp. Efektem końcowym zajęć jest napisanie tekstu mieszczącego się w obszarze gatunków dziennikarskich.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe teorie na temat gatunków dziennikarskich, różnice pomiędzy nimi oraz ich cechy immanentne, a także sposoby ich tworzenia.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać i zdefiniować gatunki dziennikarskie oraz tworzyć różne ich formy (wspomnienie, felieton, reportaż, recenzja, wywiad).

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego wykorzystania omawianych gatunków w praktyce pisarskiej i/lub zawodowej.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

37. Wykład monograficzny II

Wizerunki kobiet w literaturze i sztuce

Cel kształcenia: zapoznanie z różnorodnymi wizerunkami kobiet w Biblii, mitologii, literaturze i sztuce, rozbudzenie nawyku pogłębiania wiedzy.

Treści merytoryczne: różnorodne kreacje niewiast, kobiety z Biblii, mitologii, literatury i sztuki, m.in. kobiety Starego i Nowego Testamentu, kreacje Ewy, Salome, Maryi, Marii Magdaleny w literaturze i sztuce XIX i XX wieku; kobiety w mitologii greckiej i rzymskiej; archetyp kobiety fatalnej; wizerunki matek cierpiących oraz matek w twórczości Adama Mickiewicza i Juliusza Słowackiego; galeria kobiet szalonych w literaturze i sztuce (np. Ofelia); sylwetki zbrodniarek oraz kobiety prerafaelitów; charakterystyka romantycznych fantazmatów demonicznej kobiecości.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia związane z wizerunkami kobiet w Biblii, mitologii, literaturze i sztuce; wybrane zagadnienia szczegółowe dotyczące obrazów kobiet w literaturze i sztuce.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać i oceniać informacje pochodzące z różnorodnych źródeł; analizować i interpretować dzieła sztuki i literatury, formułując adekwatne wnioski.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wyjaśniania zjawisk kulturowych w kontaktach społecznych, używając właściwej terminologii; utrwalania poczucia wartości i piękna literatury oraz sztuki; wzbogacania własnego języka w życiu codziennym i relacjach towarzyskich; zachowywania ostrożności w wyrażaniu opinii na temat wytworów kultury, dysponując skalą porównawczą.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

Gramatyka porównawcza języków słowiańskich

Cel kształcenia: zapoznanie się z najważniejszymi aspektami gramatycznymi języków słowiańskich w komparatystycznym ujęciu historycznym – od języka praindoeuropejskiego do współczesności.

Treści merytoryczne: metody językoznawstwa porównawczego, język praindoeuropejski, wspólnota bałto-słowiańska, Prasłowianie, opis podstawowych faktów z ewolucji i obecnego stanu języków słowiańskich w podziale na następujące bloki tematyczne: wokalizm, konsonantyzm i prozodia, rzeczownik, zaimek, przymiotnik, liczebnik, czasownik, zróżnicowanie leksykalne; podstawowe fakty z wzajemnych relacji pomiędzy językiem a kulturą narodów słowiańskich.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): cechy wspólne i różnice w budowie języków słowiańskich w odniesieniu do języka polskiego; specyfikę przedmiotową i metodologię językoznawstwa porównawczego.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać wiedzę językoznawczą w analizie i opisie języków słowiańskich; wykorzystywać informacje z różnych źródeł z zakresu językoznawstwa i powiązanych z nim dyscyplin.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poszerzania zakresu swojej wiedzy i umiejętności; dalszego samokształcenia; dyskusji na wybrany temat.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

IV. GRUPA TREŚCI ZWIĄZANYCH Z ZAKRESEM KSZTAŁCENIA

4.1. Grupa treści związanych z zakresem: nauczanie języka polskiego

4.1.1 Pedagogika

Cel kształcenia: poszerzenie wiedzy oraz doskonalenie umiejętności i kompetencji z zakresu pedagogiki wymagane do nauczania w szkołach podstawowych i ponadpodstawowych.

Treści merytoryczne: sukces w pracy nauczyciela; szkoła i dom rodzinny jako „systemy lustrzane”; budowanie relacji w szkole; konflikty w klasie i ich rozwiązywanie; wspieranie

uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi i trudnościami w nauce; sytuacja dziecka z niepełnosprawnością fizyczną i intelektualną w szkole ogólnodostępnej; problemy dzieci z zaburzeniami ze spektrum autyzmu i ich funkcjonowanie; problemy dzieci zaniedbanych i pozbawionych opieki oraz szkolna sytuacja dzieci z doświadczeniem migracyjnym; problematyka dziecka w sytuacji kryzysowej lub traumatycznej; zjawiska agresji i przemocy, w tym agresji elektronicznej, oraz uzależnień, w tym od środków psychoaktywnych i komputera, a także zagadnienia związane z grupami nieformalnymi, podkulturami młodzieżowymi i sektami.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): uwarunkowania sukcesu w pracy nauczyciela; znaczenie współpracy rodziny ucznia i szkoły oraz szkoły ze środowiskiem pozaszkolnym; problemy uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi; przyczyny i przejawy trudności oraz zasady pracy z uczniem z trudnościami w uczeniu się; problematykę zagrożeń dzieci i młodzieży.

Umiejętności (potrafi): zaprojektować ścieżkę własnego rozwoju zawodowego; rozpoznawać sytuację zagrożeń i uzależnień uczniów; zdiagnozować potrzeby edukacyjne ucznia i zaprojektować dla niego odpowiednie wsparcie; określić przybliżony potencjał ucznia i doradzić mu ścieżkę rozwoju.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): profesjonalnego rozwiązywania konfliktów w klasie szkolnej lub grupie wychowawczej; okazywania empatii uczniom oraz zapewniania im wsparcia i pomocy; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej; współpracy z nauczycielami i specjalistami w celu doskonalenia swojego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4.1.2. Psychologia społeczna

Cel kształcenia: zapoznanie z kluczowymi pojęciami i zagadnieniami psychologii społecznej, a także metodami badawczymi i głównymi zagadnieniami psychologii społecznej.

Treści merytoryczne: mechanizmy rządzące ludzkimi zachowaniami społecznymi; źródła postaw oraz różnice pomiędzy procesami świadomymi i nieświadomymi; postępowanie w sytuacjach społecznych, wymagających wykorzystania wiedzy społeczno-psychologicznej; sytuacyjne uwarunkowania ludzkiego zachowania oraz postaw; zapoznanie z nieprawidłowościami funkcjonowania jednostki w grupie społecznej, z wiedzą dotyczącą determinant ludzkiego zachowania oraz z niektórymi zjawiskami społecznymi i ich skutkami.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): teorię spostrzegania społecznego i komunikacji; zachowania społeczne i ich uwarunkowania, sytuację interpersonalną, empatię, zachowania asertywne, agresywne i uległe, postawy, stereotypy, uprzedzenia; stres i radzenie sobie z nim; porozumiewanie się ludzi w instytucjach, reguły współdziałania, procesy komunikowania się, bariery w komunikowaniu się, media i ich wpływ wychowawczy; style komunikowania się uczniów i nauczyciela; bariery w komunikowaniu się w klasie; różne formy komunikacji – autoprezentację, aktywne słuchanie, efektywne nadawanie; komunikację niewerbalną, porozumiewanie się emocjonalne w klasie; porozumiewanie się w sytuacjach konfliktowych; mechanizmy i prawidłowości rządzące funkcjonowaniem człowieka w kontekście społecznym; historię rozwoju myśli psychologicznej, jej metod badawczych oraz stosowanych teorii na tle rozwoju nauki oraz historii myśli ludzkiej.

Umiejętności (potrafi): obserwować zachowania społeczne i ich uwarunkowania; nawiązać i podtrzymać kontakt z inną osobą i grupą osób; aktywnie słuchać i udzielać informacji zwrotnych; planować postępowanie diagnostyczne, zastosować odpowiednie metody diagnozy psychologicznej; dokonać jej sformułowania oraz w sposób adekwatny do specyfiki problemu i osoby ją zakomunikować; samodzielnie i we współpracy z innymi zaprojektować i przeprowadzić badanie naukowe.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): respektowania różnorodności celów i wartości uznawanych przez ludzi, odnoszenia się z szacunkiem do ludzi niezależnie od płci, orientacji seksualnej, poziomu edukacji, grupy społecznej, wyznania i kultury; wykorzystywania posiadanej wiedzy do podejmowania lub wspierania działań innowacyjnych oraz przedsiębiorczych; wykorzystywania posiadanej wiedzy w działaniach na rzecz innych ludzi.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4.1.3. Dydaktyka przedmiotu I

Cel kształcenia: przygotowanie do prowadzenia zajęć literatury i języka polskiego na III etapie edukacyjnym. Uporządkowanie wiedzy przedmiotowej na potrzeby wymaganych podstawą programową treści kształcenia na etapie edukacji ponadpodstawowej. Integracja wewnątrz przedmiotu i między przedmiotami szkolnymi. Przygotowanie do prowadzenia zajęć przygotowujących do zewnętrznych egzaminów z zakresu języka polskiego (w tym matura). Pomiar dydaktyczny i ewaluacja.

Treści merytoryczne: edukacja kulturowo-literacka i językowa na III etapie edukacyjnym. Koncepcja programowa wyrażona w różnych programach i podręcznikach. Układ treści kształcenia - chronologiczny lub tematyczny. Metody pracy nad lekturą szkolną. Konteksty i nawiązania. Motywy i topoty. Kompetencja czytelnicza. Kanon lektur. Szczegółowe wymagania w zakresie realizacji tekstów obowiązkowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): strukturę programu nauczania, metody i techniki nauczania, potrzebę dostosowania działań dydaktycznych do możliwości uczniów, w tym szczególnie w zakresie edukacji włączającej; metody pracy w zakresie kształcenia kulturowo-literackiego i językowego odpowiednio do wymagań podstawy programowej kształcenia ogólnego. Rozumie konstrukcję egzaminu maturalnego; konieczność dostosowania procesu kształcenia do potrzeb i możliwości uczniów.

Umiejętności (potrafi): dostosować działania pedagogiczne do możliwości i potrzeb uczniów. zaprojektować lekcje w szkole ponadpodstawowej ze świadomością różnych stylów uczenia się, wykorzystywać w swojej pracy technologię TIK; komunikować się z wszystkimi uczestnikami procesu edukacyjnego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): stosowania zasad etyki zawodu nauczyciela; podejmowania różnych decyzji w odniesieniu do powierzonych mu dzieci; uczestniczenia w procesie ustawicznego samokształcenia.

Formy prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

4.1.4. Dydaktyka przedmiotu II

Cel kształcenia: współpraca szkoły ze środowiskiem społecznym placówki oświatowej. Współpraca ze środowiskiem domowym ucznia, przygotowanie do prowadzenia spotkań z rodzicami ucznia. Uczniowie o specjalnych potrzebach edukacyjnych. Wykorzystanie technologii informatycznej w nauczaniu języka polskiego.

Treści merytoryczne: ćwiczenia w mówieniu i pisaniu po polsku. Ćwiczenia w zakresie redagowania tematów wypracowań szkolnych i konstruowania klucza oceniania. Odmiany polszczyzny. Stylistyka i style współczesnej polszczyzny. Dydaktyka ortografii i interpunkcji. Kształcenie kompetencji komunikacyjnych w zakresie polszczyzny mówionej i pisanej. Różne teksty kultury w kształceniu polonistycznym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): strukturę programu nauczania, metody i techniki nauczania, potrzebę dostosowania działań dydaktycznych do możliwości uczniów, w tym szczególnie w zakresie edukacji włączającej; metody pracy w zakresie kształcenia kulturowo-literackiego i językowego odpowiednio do wymagań podstawy programowej kształcenia ogólnego. Rozumie konstrukcję egzaminu maturalnego; konieczność dostosowania procesu kształcenia do potrzeb i możliwości uczniów.

Umiejętności (potrafi): dostosować działania pedagogiczne do możliwości i potrzeb uczniów. zaprojektować lekcje w szkole ponadpodstawowej ze świadomością różnych stylów uczenia się, wykorzystywać w swojej pracy technologię TIK; komunikować się z wszystkimi uczestnikami procesu edukacyjnego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): stosowania zasad etyki zawodu nauczyciela; podejmowania różnych decyzji w odniesieniu do powierzonych mu dzieci; uczestniczenia w procesie ustawicznego samokształcenia.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4.2. Grupa treści związanych z zakresem: edytorstwo tekstów

4.2.1. Tekstologia z elementami historii książki

Cel kształcenia: zapoznanie z zadaniami tekstologii i edytorstwa, podstawowymi zasadami przygotowywania różnych wydań (A, B, C) tekstów, wskazanie na problemy z tym związane (wynikające m.in. z ze stanu źródeł będących przedmiotem edycji, koniecznością wyboru podstawy wydania) oraz pokazanie sposobów ich rozwiązywania.

Treści merytoryczne: zagadnienia związane z zasadami wydań tekstów dawnych i współczesnych, problematyką ustalenia podstawy edycji (zagadnienie intencji autora, krytyka tekstu, przekazy: autentyczne i nieautentyczne) zapoznaje studenta z problemami w pracy nad przygotowaniem tekstów do druku w różnych typach edycji (A,B,C, edycje zbiorowe) oraz publikacji (książki naukowe, beletrystyka). Podejmowane są również wybrane zagadnienia dotyczące historii książki i technik wydawania, mające wpływ na pracę współczesnego tekstologa i edytora.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia z dziedziny tekstologii i edytorstwa, typy edycji i ich cechy dystynktywne, zasady ich przygotowania, sposoby przeprowadzania krytyki tekstu i zasady wyboru podstawy wydania, rekonstrukcji tekstu i oczyszczania go z błędów, sposoby dochodzenia autorstwa, najważniejsze problemy tekstologiczne istotne dla współczesnego edytorstwa.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać typy wydań i scharakteryzować ich cechy, określić uwarunkowania decydujące o wyborze podstawy edycji (wykorzystując także wiedzę z zakresu historii książki), zdefiniować cechy przekazu autentycznego i nieautentycznego oraz scharakteryzować metody działań tekstologiczno-edytorskich.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zrozumienia wagi poprawnego edytorsko przygotowania testu do druku, doceniając znaczenie takiego działania dla zachowania dziedzictwa kulturowego.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

4.2.2. Korekta i redakcja tekstu

Cel kształcenia: uświadomienie roli redakcji i różnych etapów korekty w procesie wydawniczym, poznanie znaków korektorskich oraz wyrobienie umiejętności ich stosowania; ćwiczenie umiejętności redagowania tekstu (w zależności od typu publikacji) z uwzględnieniem reguł poprawnościowych; wskazanie na problem relacji autor – redaktor wydawniczy i kwestię granic dopuszczalnej ingerencji w edytowany tekst.

Treści merytoryczne: struktura nowoczesnego wydawnictwa z usytuowaniem roli korektora w procesie wydawniczym; problem prawidłowego odbioru tekstu umożliwiającego wychwycenie i skorygowanie błędów; znaki korektorskie; problematyka relacji: autor – redaktor wydawniczy – korektor, zadania redaktora wydawniczego w przygotowaniu poprawnej i kompletnej edycji, redakcja – adjustacja – korekta.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rolę korekty w procesie wydawniczym, cechy i zasady korekty autorskiej i wydawniczej; zmiany, które zaszły w technice wydawniczej i ich konsekwencje dla pracy korektora; fazy prac korektorskich i znaki korektorskie, etapy pracy redakcyjnej

z tekstem, rolę i zadania redaktora wydawniczego.

Umiejętności (potrafi): wykonać korektę z zastosowaniem znaków korektorskich, wychwycić i skorygować błędy językowe normy poprawnościowe i niedostatki stylistyczne w redagowanym tekście, przygotowując go do edycji (z uwzględnieniem reguł wynikających z typu publikacji).

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doskonalenia swoich umiejętności redaktorskich i korektorskich wymagających dużego doświadczenia i stałego dokształcania się; odpowiedzialności związanej z pracą edytora.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4.2.3. Wstęp do poligrafii i drukarstwa

Cel kształcenia: poznanie wad i zalet różnych technik drukowania, poznanie specyfiki technologii druku jedno i wielobarwnego. Zapoznają się i wykonują oprawy introligatorskie. Umieją rozpoznać formaty, gramaturę i rodzaj papieru. Zajęcia realizowane są w formie praktycznej (drukarnia uniwersytecka, drukarnia cyfrowa), prezentacji wyrobów poligraficznych, wykładu.

Treści merytoryczne: ćwiczenia mają za zadanie zapoznanie z podstawowymi technikami drukowania, poznanie podstaw teorii barwy, i materiałoznawstwa poligraficznego oraz technologii opraw introligatorskich. Przedmiot ma dostarczyć również wiedzy na temat współpracy redaktora/wydawcy z zakładami poligraficznymi.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): budowę książki, broszury, proces technologiczny oprawy introligatorskiej, podstawowe pojęcia poligraficzne z zakresu druku książki, broszury, akcydensu i materiałoznawstwa poligraficznego.

Umiejętności (potrafi): dobrać rodzaj i gramaturę papieru do realizacji zlecenia wydawcy; wskazać wady w wykonanej książce, broszurze; stawiać wymagania wobec drukarni realizującej zlecenie wydawcy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): nawiązania merytorycznej współpracy z drukarnią i przedstawienia oczekiwań i wymagań wobec drukarni.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4.2.4. Komputerowe opracowanie tekstu i redakcja techniczna

Cel kształcenia: zapoznanie z funkcjami edytorów tekstowych i właściwymi zasadami edycji tekstu; zaznajomienie z podstawami typografii; przekazanie najważniejszych informacji dotyczących budowy książki, składu tekstu, procesu wydawniczego oraz obowiązków redaktora technicznego; wprowadzenie do webwritingu; zapoznanie z zagadnieniami dotyczącymi estetyki tekstów drukowanych.

Treści merytoryczne: podstawy typografii; cechy i wybór kroju pisma; projektowanie kolumn; praca nad tekstem głównym: odstępy międzywyrazowe i międzywierszowe, dzielenie i przenoszenie wyrazów, paginacja, tabele, akapity, nagłówki, przypisy; budowa i projektowanie książki; rozmieszczenie ilustracji w tekście (praca z obrazami, proporcje, kadrowanie, podpisy pod ilustracjami); redakcja i korekta tekstu; wprowadzenie do webwritingu; psychologia i strategie odbioru tekstu internetowego; walory tekstu użytkowego w Internecie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): funkcje edytorów tekstowych i zasady opracowania i składu tekstu; wyznaczniki skutecznej typografii; etapy procesu wydawniczego i obowiązki redaktora; budowę książki.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać funkcje edytorów tekstowych w celu skutecznego i poprawnego opracowania tekstu; dokonać adjustacji tekstu według podanych wytycznych; nazwać i scharakteryzować elementy budowy książki; wykorzystać dostępne narzędzia w przygotowaniu estetycznego układu typograficznego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): krytycznego osądu estetyki współczesnych tekstów drukowanych i internetowych; docenienia poprawnie złożonego tekstu w procesie skutecznej komunikacji.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4.2.5. Edycja tekstów (do XIX wieku)

Cel kształcenia: przygotowanie studentów do problemów, jakie wiążą się z wydawaniem tekstów dawnych, wynikających przede wszystkim ze stanu i liczby zachowanych przekazów tekstu, ale również z odmiennej niż współczesna grafii, ortografii oraz interpunkcji. Zajęcia służą poznaniu reguł dokonywania transliteracji i transkrypcji, przygotowywania komentarza filologicznego (szczególnie istotnego w odniesieniu do tekstów dawnych) i wdrożeniu do ich stosowania.

Treści merytoryczne: zagadnienia związane z problematyką tekstologiczno-edytorską utworów powstałych od początków polskiego piśmiennictwa do XIX wieku włącznie, na którą składa się m. in. pojęcie przekazu tekstu utworu, aparatu krytycznego, wyboru podstawy druku, typu edycji i wynikających z tego zasad opracowania tekstu. Zajęcia mają też charakter praktyczny, wprowadzając zasady transliteracji i transkrypcji tekstów dawnych oraz sporządzania komentarza filologicznego.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): typy błędów występujących w źródłach rękopiśmiennych i drukowanych, znaczenie zagadnień związanych z atrybucją, wyborem podstawy wydania, specyfikę przekazów tekstów dawnych (autografy, kopie autoryzowane i nieautoryzowane, edycje przed i po śmierci autora), typy treści zamieszczanych w komentarzu filologicznym, zasady transliteracji i transkrypcji.

Umiejętności (potrafi): odczytywać teksty rękopiśmienne i drukowane ze starych druków, dokonywać ich transliteracji i transkrypcji oraz przygotowywać podstawowy komentarz filologiczny.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): stałego dokształcania się, zdobywania doświadczenia, mając świadomość trudności, jakie wiążą się z wydawaniem tekstów dawnych.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4.2.6. Prawo autorskie w Polsce i Unii Europejskiej

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi pojęciami i zasadami prawa autorskiego (i praw pokrewnych). Nabycie umiejętności praktycznego wykorzystania zasad ochrony prawa autorskiego. Umiejętność określenia własnej sytuacji prawnej (np. w sytuacji popełnienia plagiatu, naruszenia praw autorskich osobistych).

Treści merytoryczne: pojęcie i przedmiot prawa autorskiego. Podmioty prawa autorskiego. Treść prawa autorskiego (autorskie prawa osobiste i autorskie prawa majątkowe). Dozwolony użytek osobisty (cytat, przedruk, możliwość kopiowania) publiczny i prywatny. Plagiat (i jego konsekwencje). Organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia i zasady z zakresu prawa autorskiego oraz konieczność zarządzania zasobami własności intelektualnej.

Umiejętności (potrafi): zastosować wiedzę z zakresu prawa autorskiego w typowych i nietypowych sytuacjach profesjonalnych, takich jak: plagiat, naruszenie praw autorskich.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego korzystania ze zdobytej wiedzy z zakresu praw ochrony własności intelektualnej.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4.2.7. Edycja tekstów (XX-XXI w.)

Cel kształcenia: zapoznanie z teoretycznymi i praktycznymi aspektami wydawania tekstów współczesnych. Utrwalenie zasad przygotowania i stosowania komentarza filologicznego,

Treści merytoryczne: zagadnienia związane z problematyką tekstologiczno-edytorską utworów

powstałych w XX i XXI wieku, na którą składa się m. in. pojęcie przekazu tekstu utworu, aparatu krytycznego, wyboru podstawy druku, typu edycji i wynikających z tego zasad opracowania tekstu. Zajęcia mają też charakter praktyczny, pracuje się na nich z tekstami dwudziesto- i dwudziestowiecznych wiecznych pisarzy polskich.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): specyfikę edytorską tekstów współczesnych, dobre i złe praktyki wiążące się z ich wydawaniem.

Umiejętności (potrafi): stosować w praktyce zasady opracowania tekstów z XX i XXI wieku, poprawnie edytorsko przygotować testu do druku oraz udostępniać w postaci elektronicznej; przygotować tekst do udostępnienia w mediach tradycyjnych i internecie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozwoju zawodowego i uczenia się przez całe życie; identyfikowania i rozstrzygania dylematów związanych z pracą edytora.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

V. PRAKTYKA

1. Praktyka psychologiczno-pedagogiczna

Cel kształcenia: przygotowanie do zadań praktycznego wykonywania zawodu nauczyciela na III etapie edukacyjnym, ze szczególnym uwzględnieniem roli wychowawcy klasy i prowadzenia uczniów o specjalnych potrzebach edukacyjnych.

Treści merytoryczne: uruchomienie wiedzy uzyskanej podczas zajęć z psychologii i pedagogiki ogólnej w procesie obserwacji i refleksji nad procesem edukacyjnym; określenie miejsca nauczyciela i podmiotu jego zabiegów w przebiegu złożonej i wieloaspektowej relacji wzajemnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zadania charakterystyczne dla szkoły lub placówki systemu oświaty oraz środowisko, w jakim one działają; organizację, statut i plan pracy szkoły, program wychowawczo-profilaktyczny oraz program realizacji doradztwa zawodowego; zasady zapewniania bezpieczeństwa uczniom w szkole i poza nią.

Umiejętności (potrafi): wyciągać wnioski z obserwacji pracy wychowawcy klasy, jego interakcji z uczniami oraz sposobu, w jaki planuje i przeprowadza zajęcia wychowawcze; wyciągać wnioski z obserwacji sposobu integracji działań opiekuńczo-wychowawczych i dydaktycznych przez nauczycieli przedmiotów; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji pracy rady pedagogicznej i zespołu wychowawców klas; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji pozalekcyjnych działań opiekuńczo-wychowawczych nauczycieli, w tym podczas dyżurów na przerwach międzylekcyjnych i zorganizowanych wyjść grup uczniowskich; zaplanować i przeprowadzić zajęcia wychowawcze pod nadzorem opiekuna praktyk zawodowych; analizować, przy pomocy opiekuna praktyk zawodowych oraz nauczycieli akademickich prowadzących zajęcia w zakresie przygotowania psychologiczno-pedagogicznego, sytuacje i zdarzenia pedagogiczne zaobserwowane lub doświadczone w czasie praktyk.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): skutecznego współdziałania z opiekunem praktyk zawodowych i z nauczycielami w celu poszerzania swojej wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

2. Praktyka przedmiotowo-metodyczna

Cel kształcenia: przygotowanie do zadań praktycznego wykonywania zawodu nauczyciela języka polskiego na III etapie edukacyjnym.

Treści merytoryczne: uruchomienie wiedzy uzyskanej podczas zajęć z dydaktyki przedmiotu w procesie obserwacji oraz prowadzenia zajęć z języka polskiego i refleksji nad procesem edukacyjnym; określenie miejsca nauczyciela i podmiotu jego zabiegów w przebiegu złożonej i wieloaspektowej relacji wzajemnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zadania dydaktyczne realizowane przez szkołę lub placówkę systemu oświaty; sposób funkcjonowania oraz organizację pracy dydaktycznej szkoły lub placówki systemu oświaty; rodzaje dokumentacji działalności dydaktycznej prowadzonej w szkole lub placówce systemu oświaty.

Umiejętności (potrafi): wyciągnąć wnioski z obserwacji pracy dydaktycznej nauczyciela, jego interakcji z uczniami oraz sposobu planowania i przeprowadzania zajęć dydaktycznych; aktywnie obserwować stosowane przez nauczyciela metody i formy pracy oraz wykorzystywane pomoce dydaktyczne, a także sposoby oceniania uczniów oraz zadawania i sprawdzania pracy domowej; zaplanować i przeprowadzić pod nadzorem opiekuna praktyk zawodowych serię lekcji lub zajęć.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): skutecznego współdziałania z opiekunem praktyk zawodowych i nauczycielami w celu poszerzania swojej wiedzy dydaktycznej oraz rozwijania umiejętności wychowawczych.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

3. Praktyka zawodowa I

Cel kształcenia: kształcenie umiejętności wykorzystania wiedzy zdobytej na studiach w praktyce; poznanie organizacji, struktur i sposobu funkcjonowania instytucji, których zasadniczym profilem działalności (lub jednym z jej typów) jest publikowanie tekstów (w postaci tradycyjnej lub internetowej); kształtowanie odpowiedniego stosunku do zawodu i obowiązków z nim związanych; wdrożenie do pracy w zespole oraz odpowiedzialności za powierzone zadania; pobudzenie aktywności zawodowej studentów.

Treści merytoryczne: przebieg praktyki i przekazywane w jej trakcie treści uzależnione są od miejsca i formy jej odbywania. Praktyka w wydawnictwach, redakcjach, firmach reklamowych portalach internetowych umożliwia zapoznanie się z organizacją i specyfiką pracy w instytucji prowadzącej działalność wydawniczą, przepisami i wewnętrznymi regulaminami, przepisami, dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny pracy, a także realizację zadań bezpośrednio wynikających z działalności firmy, pozwalających na wykorzystanie wiedzy teoretycznej dotyczącej edycji różnego typu dokumentów, przekazywanej także przez opiekuna praktyki.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): funkcjonowanie instytucji wydawniczych, redakcji prasowych, radiowych i telewizyjnych itp. dzięki obserwacji zasad ich działania oraz znajomości teoretycznych i praktycznych aspektów określonej profesji.

Umiejętności (potrafi): scalić umiejętności nabyte w toku studiów z nowymi kompetencjami wynikającymi z działań podjętych w trakcie praktyki.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozwijania i doskonalenia swoich kompetencji zawodowych dzięki połączeniu umiejętności zdobytych w toku studiów z empirycznym działaniem w środowisku, w którym odbywa praktykę, uświadamia sobie potrzebę dalszego samodoskonalenia.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

4. Praktyka zawodowa II

Cel kształcenia: kształcenie umiejętności wykorzystania wiedzy zdobytej na studiach w praktyce; poznanie organizacji, struktur i sposobu funkcjonowania instytucji, których zasadniczym profilem działalności (lub jednym z jej typów) jest publikowanie tekstów (w postaci tradycyjnej lub internetowej); kształtowanie odpowiedniego stosunku do zawodu i obowiązków z nim związanych; wdrożenie do pracy w zespole oraz odpowiedzialności za powierzone zadania; przygotowanie do podjęcia pracy w zawodzie, doskonalenie kompetencji nabytych na przedmiotach z zakresu kształcenia poprzez wykonywanie powierzonych przez opiekuna zadań edytorskich

Treści merytoryczne: przebieg praktyki i przekazywane w jej trakcie treści uzależnione są od

miejsca i formy jej odbywania. Praktyka w wydawnictwach, redakcjach, firmach reklamowych portalach internetowych umożliwia zapoznanie się z organizacją i specyfiką pracy w instytucji prowadzącej działalność wydawniczą, przepisami i wewnętrznymi regulaminami, przepisami, dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny pracy, a także realizację zadań bezpośrednio wynikających z działalności firmy, pozwalających na wykorzystanie wiedzy teoretycznej dotyczącej edycji różnego typu dokumentów, przekazywanej także przez opiekuna praktyki.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): funkcjonowanie instytucji wydawniczych, redakcji prasowych, radiowych i telewizyjnych itp. dzięki obserwacji zasad ich działania oraz znajomości teoretycznych i praktycznych aspektów określonej profesji.

Umiejętności (potrafi): scalić umiejętności nabyte w toku studiów z nowymi kompetencjami wynikającymi z działań podjętych w trakcie praktyki.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozwijania i doskonalenia swoich kompetencji zawodowych dzięki połączeniu umiejętności zdobytych w toku studiów z empirycznym działaniem w środowisku, w którym odbywa praktykę, uświadamia sobie potrzebę dalszego samodoskonalenia i wyzwania związane z pracą w wyuczonym zawodzie.

Formy prowadzenia zajęć: praktyka.

VI. INNE

1. Szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy

Cel kształcenia: przekazanie informacji na temat ogólnych zasad postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń, okoliczności i przyczyn wypadków studentów, zasad udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku, jak również wskazanie potencjalnych zagrożeń, z jakimi mogą zetknąć się studenci.

Treści merytoryczne: obowiązujące regulacje prawne z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy; identyfikacja, analiza i ocena zagrożeń dla życia i zdrowia na poszczególnych kierunkach studiów (czynniki niebezpieczne, szkodliwe i uciążliwe); analiza okoliczności i przyczyn wypadków studentów: omówienie przyczyn wypadków; ogólne zasady postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń (np. pożaru); zasady udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku – apteczka pierwszej pomocy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): ogólne zasady postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń, okoliczności i przyczyn wypadków; zasady udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku.

Umiejętności (potrafi): postępować z materiałami niebezpiecznymi i szkodliwymi dla zdrowia; realizować zasady bezpieczeństwa związane z pracą; posługiwać się środkami ochrony indywidualnej i środkami ratunkowymi, w tym udzielać pierwszej pomocy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

2. Etykieta

Cel kształcenia: zapoznanie ze szczegółowymi zagadnieniami dotyczącymi zasad savoir-vivre'u.

Treści merytoryczne: kluczowe zagadnienia dotyczące zasad savoir-vivre'u w życiu codziennym (zwroty grzecznościowe, powitania, rozmowa przez telefon, zasady etykiety oraz precedencji w miejscach publicznych); etykieta uniwersytecka (precedencja, tytułowanie, zasady korespondencji); etykieta biznesowa (dostosowanie ubioru do okoliczności, zasady przedstawiania, przygotowanie się do rozmowy kwalifikacyjnej).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady rządzące interpersonalnymi relacjami w życiu prywatnym oraz w relacjach zawodowych.

Umiejętności (potrafi): stosować zasady etykiety i kurtuazji w życiu społecznym i zawodowym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uznania znaczenia zasad etykiety w relacjach interpersonalnych.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

3. Ergonomia

Cel kształcenia: przybliżenie szczegółowych zagadnień związanych z ergonomią rozumianą w sensie interdyscyplinarnym; uświadomienie zagrożeń i problemów (także zdrowotnych) związanych z niewłaściwymi rozwiązaniami ergonomicznymi na stanowiskach pracy zawodowej oraz w życiu pozazawodowym, a także korzyści wynikających z prawidłowych działań w tym zakresie.

Treści merytoryczne: pojęcia i definicje; ergonomia jako nauka interdyscyplinarna; główne nurty w ergonomii: ergonomia stanowiska pracy (wysiłek fizyczny na stanowisku pracy, wysiłek psychiczny na stanowisku pracy, dostosowanie antropometryczne stanowiska pracy, materialne środowisko pracy), ergonomia produktu – inżynieria ergonomicznej jakości, ergonomia dla osób starszych i niepełnosprawnych; ergonomia pracy stojącej i siedzącej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia związane z ergonomią, ze szczególnym uwzględnieniem ergonomii stanowiska pracy.

Umiejętności (potrafi): oceniać warunki w pracy zawodowej oraz podczas aktywności pozazawodowej ze względu na problemy ergonomiczne i zagrożenia z tym związane.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przejawiania postawy antropocentrycznej w stosunku do warunków pracy i życia codziennego; reagowania na zagrożenia wynikające z wadliwych rozwiązań i nieprawidłowości w zakresie jakości ergonomicznej; realizowania postawy wrażliwości na potrzeby osób niepełnosprawnych (w kontekście ergonomicznym).

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

4. Ochrona własności intelektualnej

Cel kształcenia: zapoznanie z zasadami, pojęciami oraz procedurami prawa ochrony własności intelektualnej.

Treści merytoryczne: pojęcie własności intelektualnej; przedmiot prawa własności intelektualnej; podmioty prawa własności intelektualnej; treść prawa własności intelektualnej – prawa autorskie i pokrewne; ograniczenia praw autorskich; licencje ustawowe i umowne; dozwolony użytek osobisty i publiczny utworów; naruszenia praw autorskich (plagiat i piractwo intelektualne); regulacje szczególne z zakresu prawa autorskiego – ochrona programów komputerowych i baz danych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): ustawowy aparat pojęciowy związany z ochroną prawną własności intelektualnej; pola eksploatacji utworów i tryby ich użytku.

Umiejętności (potrafi): identyfikować oraz implementować dozwolone pola eksploatacji utworów w toku analizy krytycznej oraz działalności naukowej w środowisku akademickim.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego korzystania z ustawowych pól eksploatacji utworów w środowisku akademickim oraz życiu prywatnym (np. środowisku sieciowym).

Forma prowadzenia zajęć: wykład.